

Uwagi ogólne

Dlaczego nowy instrument?

1. Dla Rady Europy ochrona praw dziecka i promowanie wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dziecku jest sprawą priorytetową. Kwestia ochrony dzieci została podjęta w planie działania uchwalonym na Trzecim Szczycie Szefów Państw i Rządów Rady Europy, który odbył się w Warszawie w 2005 r.

2. Istnieje wprawdzie szereg instrumentów prawnych na szczeblu międzynarodowym, europejskim i krajowym, jednak nadal występują braki zarówno w przepisach, jak i w praktyce, a rządy i osoby zatrudnione przez wymiar sprawiedliwości i pracujące z dziećmi wymagają wytycznych, aby zapewnić skuteczne wdrożenie ustanowionych norm. W głośnej sprawie dotyczącej V. i T. oraz Zjednoczonego Królestwa przeprowadzono proces dwóch dziesięciolatków, którzy porwali i maltretowali ze skutkiem śmiertelnym dwulatka. Proces odbywał się tak, jakby sądzonymi były osoby dorosłe, i był szeroko komentowany w prasie. Europejski Trybunał Praw Człowieka (zwany dalej „Trybunałem”) ustalił później, że proces był niezrozumiały i onieśmielający dla dzieci, przez co nie mogły one skutecznie uczestniczyć w toczącym się przeciwko nim postępowaniu, oraz ustalił, że doszło do naruszenia art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”), w którym gwarantuje się prawo do rzetelnego procesu sądowego. W sprawie Sahin przeciwko Niemcom ten Trybunał ustalił, że niewysłuchanie opinii dziecka stanowiło istotne naruszenie, oraz zaznaczył, iż sąd krajowy musi podjąć znaczne działania w celu zapewnienia bezpośredniego kontaktu z dzieckiem oraz że tylko w ten sposób można zapewnić ochronę dobra dziecka.

3. Powyższe sprawy mogły mieć miejsce niemal w każdym państwie członkowskim Rady Europy. Ilustrują one potrzebę zwiększenia dostępu do wymiaru sprawiedliwości i lepszego traktowania dzieci w postępowaniach sądowych i pozasądowych, znaczenie pogłębiania wiedzy i świadomości przedstawicieli wymiaru sprawiedliwości pracujących z dziećmi w tego rodzaju postępowaniach oraz zapewnienia im dostosowanych szkoleń w celu ochrony dobra dziecka, a także znaczenie dobrej organizacji wymiaru sprawiedliwości.

Kontekst

4. Niniejsze wytyczne stanowią bezpośrednią odpowiedź Rady Europy na rezolucję nr 2 w sprawie wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dziecku przyjętą na 28. Konferencji Europejskich Ministrów Sprawiedliwości (Lanzarote, w dniach 25–26 października 2007 r.), w której wezwano do przedstawienia konkretnych wytycznych dla państw członkowskich w tym obszarze. Tym samym Komitet Ministrów zalecił czterem organom Rady Europy sporządzenie wytycznych w sprawie wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dzieciom (zwanymi dalej „wytycznymi”), w których zaproponowane zostaną rozwiązania służące wsparciu państw członkowskich w ustanowieniu systemów sądowych uwzględniających szczególne potrzeby dzieci w celu zapewnienia skutecznego i odpowiedniego dostępu dzieci do wymiaru sprawiedliwości oraz skutecznego i odpowiedniego traktowania dzieci w ramach wymiaru sprawiedliwości w każdej jego sferze: cywilnej, administracyjnej lub karnej.

Metoda pracy

5. Mając na uwadze tę międzysektorową perspektywę, Rada Europy przyjęła innowacyjne, zintegrowane podejście skupiające trzy spośród głównych międzyrządowych komitetów Rady zajmujących się prawem cywilnym i administracyjnym (Europejski Komitet ds. Współpracy Prawnej – CDCJ), prawem karnym (Europejski Komitet Problematyki Przestępczości – CDPC), ogólnymi prawami człowieka (Komitet Sterujący ds. Praw Człowieka – CDDH), a także Europejską Komisję ds. Skuteczności Wymiaru Sprawiedliwości (CEPEJ). Wytyczne sporządzono również w ścisłej współpracy z programem „Budowanie Europy dla dzieci i z dziećmi” (Building a Europe for and with children), w ramach którego wymiar sprawiedliwości przyjazny dziecku uczyniono jednym z głównych filarów strategii Rady Europy na rzecz praw dziecka na lata 2009–2011.

6. W 2008 r. Rada Europy rozpoczęła prace w przedmiotowym zakresie, sporządzając cztery ekspertyzy, w ramach

których oceniono wyzwania i przeszkody, przed jakimi stają dzieci na etapie dostępu do wymiaru sprawiedliwości na szczeblu krajowym we wszystkich sektorach systemu sądowego. Ekspertyzy te zostały przedstawione i wykorzystane jako podstawa dyskusji na konferencjach wysokiego szczebla Rady Europy, które odbyły się pod auspicjami szwedzkiego przewodnictwa Komitetu Ministrów, „Tworzenie Europy dla dzieci i z dziećmi – w kierunku strategii na lata 2009–2011” (w Sztokholmie, w dniach 8–10 września 2008 r.) i hiszpańskiego przewodnictwa Komitetu Ministrów, „Ochrona dzieci w europejskich systemach sądownictwa” (Protection of children in European justice systems) (w Toledo, w dniach 12–13 marca 2009 r.). Ustalenia ekspertyz i wnioski z konferencji umożliwiły opracowanie wytycznych i zapewniły cenne materiały dla grupy specjalistów ds. wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dziecku (CJ-S-CH), którą utworzono w celu przygotowania wytycznych w latach 2009–2010.

Proces opracowywania

7. Przedmiotowa grupa specjalistów składała się z 17 niezależnych specjalistów wybranych przez Radę Europy w porozumieniu z CDCJ, CDPC i CDDH na podstawie ich osobistego doświadczenia w zakresie praw dziecka przy jednoczesnym zachowaniu równowagi w zakresie specjalizacji (między prawem cywilnym i administracyjnym, karnym i prawem z zakresu praw człowieka), a także równowagi pod względem geograficznym i równowagi płci. Przewodniczącym grupy był Seamus Carroll (Irlandia) – przewodniczący CDCJ, wiceprzewodniczącą – mianowana przez CDPC Ksenija Turković (Chorwacja), a specjalistą naukowym – Ankie Vandekerckhove, specjalista ds. praw dziecka z Belgii.

8. Do grupy należeli sędziowie, adwokaci, prokuratorzy, pracownicy naukowcy, psychologowie, funkcjonariusze policji, pracownicy socjalni oraz przedstawiciele rządów państw członkowskich, dzięki czemu jej skład miał charakter multidyscyplinarny. Wkład w prace grupy miało również szerokie grono obserwatorów, w tym przedstawiciele czołowych międzynarodowych organizacji międzyrządowych i pozarządowych.

9. Przed przekazaniem wytycznych do przyjęcia Komitetowi Ministrów w dniu 17 listopada 2010 r. ich projekt oraz uzasadnienie zbadał i zatwierdził CDCJ na swoim 85. posiedzeniu plenarnym, które odbyło się w dniach 11–14 października 2010 r. Zanim to nastąpiło, z tekstem zapoznali się CDPC i CDDH; tekst został następnie przez nie poparty na posiedzeniach plenarnych (które odbyły się odpowiednio w dniach 7–10 czerwca i 15–18 czerwca 2010 r.).

Konsultacje z zainteresowanymi stronami

10. W trakcie całego procesu opracowania zapewniono konsultacje dotyczące projektu wytycznych z różnymi zainteresowanymi stronami; przyjęły one formę stałych konsultacji społecznych w sprawie kolejnych projektów tekstu w okresie od października 2009 r. do maja 2010 r. W dniu 7 grudnia 2009 r. w Strasburgu zorganizowano wysłuchanie publiczne z czołowymi międzynarodowymi NGO i innymi zainteresowanymi stronami specjalizującymi się w prawach dziecka. W okresie od stycznia do maja 2010 r. państwom członkowskim, a także szeregowi wewnętrznych i zewnętrznych partnerów doręczono czwarty projekt wytycznych i najważniejsze punkty, umożliwiając im przedstawienie uwag. Grupa rozważyła otrzymane uwagi na etapie finalizowania prac nad tekstem, zapewniając w ten sposób przejrzysty proces przyjmowania tekstu uwzględniający poszczególne strony.

Konsultacje z dziećmi i młodzieżą

11. Zgodnie z zakresem zadań grupy specjalistów w 2010 r. Rada Europy zorganizowała również bezpośrednie konsultacje z dziećmi i młodzieżą w sprawie wymiaru sprawiedliwości. Około 30 partnerów z całej Europy wniosło wkład w to przedsięwzięcie, które polegało na sporządzeniu, przetłumaczeniu i rozpowszechnieniu kwestionariusza w 11 językach oraz na zorganizowaniu grup dyskusyjnych. Dr Ursula Kilkelly, irlandzki ekspert ds. praw dziecka, przeanalizowała dokładnie 3 721 odpowiedzi z 25 państw, które następnie zostały wzięte pod uwagę przez grupę specjalistów ds. wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dziecku na etapie finalizowania prac nad wytycznymi. Kluczowe zagadnienia obejmowały rodzinę, zaufanie (brak zaufania) do władz, konieczność traktowania dzieci i

młodzieży z szacunkiem oraz znaczenie wysłuchania ich opinii¹.

12. Przedmiotowe konsultacje stanowiły pierwszą podjętą przez Radę Europy próbę bezpośredniego zaangażowania dzieci i młodzieży w proces sporządzania instrumentu prawnego; zostaną one rozszerzone o kolejne podobne działania w celu zapewnienia istotnego uczestnictwa dzieci i młodzieży w pracach normatywnych organizacji. Konsultacje przeprowadzono, korzystając z hojnego wsparcia finansowego ze strony rządu Finlandii..

13. Na etapie opracowania tekstu dokonano wielu zmian w celu dopilnowania, aby w wytycznych uwzględniono potrzeby dzieci; zareagowano również na to, jak dzieci opisywały system sądownictwa. Podsumowując, dołożono autentycznych starań w celu dopilnowania, aby opinie te zostały uwzględnione pod kątem szczegółowości, zakresu i zasadności wytycznych.

14. W szczególności opinie dzieci wykorzystano w celu:

- wsparcia stopnia i sposobu uznania w wytycznych prawa dzieci do bycia wysłuchanymi, do otrzymywania informacji o ich prawach, do posiadania niezależnego przedstawicielstwa i do skutecznego uczestnictwa w decyzjach podejmowanych w odniesieniu do nich. W tym kontekście wzmocniono brzmienie wszystkich odpowiednich sekcji. Przykładowo w wytycznych wymaga się obecnie, aby sędziowie przestrzegali prawa wszystkich dzieci do bycia wysłuchanymi we wszystkich kwestiach mających na nie wpływ oraz aby stosowane środki były dostosowane do poziomu zrozumienia dziecka i jego zdolności przekazywania informacji, a także aby w ramach stosowanych środków uwzględniano okoliczności sprawy;
- dopilnowania, aby wytyczne zawierały odpowiedni przepis, zgodnie z którym dzieci powinny rozumieć, jaką wagę przykładają do ich opinii, oraz zgodnie z którym powinny otrzymywać w tym zakresie informację zwrotną;
- wzmocnienia zawartego w wytycznych przepisu dotyczącego zapewnienia dzieciom wsparcia zanim dojdzie do kontaktu z systemem sądownictwa, w jego trakcie i po jego zakończeniu. Szczególną uwagę poświęcono roli rodziców i osób, którym dzieci ufają (np. sekcja dotycząca dzieci i policji);
- udzielenia wsparcia w zakresie zapewnienia wyraźnego prawa dostępu do niezależnych i skutecznych mechanizmów rozpatrywania skarg we wszystkich częściach systemu sądownictwa, wspierania specjalizacji wśród wszystkich osób zatrudnionych przez wymiar sprawiedliwości oraz wymagania odpowiedniego przeszkolenia od wszystkich osób zatrudnionych przez wymiar sprawiedliwości, którzy mają kontakt z dziećmi. Kwestie te uznano za kluczowe dla rozwiązania problemu braku zaufania do władz wyrażonego przez dzieci w czasie konsultacji;
- wzmocnienia przepisu dotyczącego kwestii poufności w zakresie kontaktów nawiązywanych z dziećmi przez osoby zatrudnione przez wymiar sprawiedliwości;
- promowania w stosownych przypadkach konsultacji i partnerstwa z dziećmi w obrębie funkcjonowania systemu sądownictwa w odniesieniu do dzieci, a także rozwoju i przeglądu prawa, polityki i praktyki.

Struktura i treść

15. Wytyczne nie są instrumentem wiążącym. O ile w wytycznych często używa się różnych form trybu przypuszczającego „powinien” w przypadku odniesień do istotnych zasad zaczerpniętych z wiążącego instrumentu prawnego, to – niezależnie od tego, czy jest nim instrument Rady Europy, czy inny instrument międzynarodowy – stosowania różnych form trybu przypuszczającego „powinien” nie należy rozumieć jako umniejszania skutku prawnego danego wiążącego instrumentu.

16. Wytyczne opierają się na obowiązujących normach międzynarodowych, europejskich i krajowych. Motywem przewodnim wytycznych jest dobro dziecka, ponieważ uwzględnia się w ich ramach podstawowe zasady określone w

---

¹1. Sprawozdanie jest dostępne na stronie internetowej www.coe.int/childjustice.

EKPC i w powiązonym orzecznictwie Trybunału oraz w Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka. W wytycznych promuje się i chroni między innymi prawa dzieci do informacji, do bycia reprezentowanymi i do uczestnictwa w postępowaniach sądowych i pozasądowych, a także przewiduje się w nich miejsce dla dzieci oraz możliwość ich wystuchania w ramach wymiaru sprawiedliwości na wszystkich etapach postępowania. Ponieważ wytyczne są narzędziem praktycznym, przedstawia się w nich również dobre praktyki i proponuje praktyczne rozwiązania w celu wyeliminowania niespójności i luk w prawie. Przykładowo podejmuje się w nich kwestię szczególnych technik słuchania dzieci (w tym otoczenie sali rozpraw). Celem wytycznych nie jest jedynie przedstawienie zasad; mają one także pełnić rolę poradnika praktycznego dotyczącego wdrażania i rozwoju norm uzgodnionych i wiążących na poziomie międzynarodowym.

17. Zgodnie z zakresem zadań grupy specjalistów ds. wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dziecku struktura tekstu wytycznych bazuje na różnych zasadach mających zastosowanie przed postępowaniem, w jego trakcie i po jego zakończeniu.

18. Zwraca się uwagę tych państw członkowskich Rady Europy, które rozważają opracowanie ustawodawstwa dotyczącego uczestnictwa dzieci w postępowaniach sądowych i pozasądowych, na odpowiednie zasady, normy i uznane dobre praktyki zawarte w wytycznych².

Wprowadzenie

19. Na przestrzeni ostatnich kilku dziesięcioleci szereg organizacji publicznych i prywatnych, rzeczników praw obywatelskich, decydentów i innych podmiotów dążyło do zapewnienia sytuacji, w której dzieci³ są świadome swoich praw oraz w której prawa te są umacniane w ich codziennym życiu. Mimo niedawnych obchodów 60-lecia EKPC i 20-lecia Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka z praktyki na szczeblu krajowym, regionalnym i międzynarodowym zbyt często wynika, że prawa dzieci są nadal łamane.

20. Dzieci mogą mieć kontakt z postępowaniem sądowym lub pozasądowym w różnych sytuacjach: gdy ich rodzice się rozwodzą lub walczą o prawo pieczy nad nimi, gdy dzieci popełniają przestępstwa, są świadkami lub ofiarami przestępstw, wnoszą o udzielenie azylu itp. Dzieci są osobami posiadającymi prawa i w tym kontekście konieczne jest wprowadzenie procedur bardziej przyjaznych dzieciom, które pozwolą na udzielenie im najlepszego wsparcia w sytuacjach, w których muszą bronić swoich praw w drodze postępowania sądowego lub pozasądowego⁴.

21. Dzieci napotykają liczne przeszkody natury prawnej, społecznej, kulturowej i ekonomicznej w uzyskaniu dostępu do sądu, z których prawdopodobnie najważniejszą jest brak zdolności prawnej. Bardzo często dzieci są reprezentowane prawnie przez rodziców lub opiekunów. Jeżeli jednak przedstawiciel prawny nie chce lub nie jest w stanie występować w ich imieniu, zaś właściwe organy publiczne nie wszczynają procedury, dzieci często nie mają jak bronić swoich praw lub podejmować działań przeciwko naruszeniom. W takich sytuacjach oraz jeżeli właściwy organ nie wyznaczył specjalnego przedstawiciela, dzieci nie mogą korzystać z podstawowego prawa do wniesienia sprawy do sądu, mimo że EKPC zawiera szereg podstawowych zasad w tym zakresie (zob. art. 6 zawierający między innymi prawo do rzetelnego procesu sądowego). Ponadto, chociaż Konwencja obejmuje prawa człowieka odnoszące się do „wszystkich”, wniesienie sprawy do sądu jest szczególnie trudne dla dzieci. Mimo że określone orzecznictwo

---

²2. Informacje na temat prac Rady Europy dotyczących wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dziecku i postępów w tym zakresie są dostępne na stronie internetowej www.coe.int/childjustice.

³3. Osoby do 18 roku życia.

⁴4. U. Kilkelly, „Youth courts and children’s rights: the Irish experience” (Sądy dla nieletnich a prawa dziecka z perspektywy irlandzkiego doświadczenia), w: Youth Justice, s. 41: „Za sprawą przyjętej w 1989 r. Konwencji o prawach dziecka wzmocniono tę ochronę, przewidując szereg norm w zakresie sprawiedliwości proceduralnej, w których uznaje się nie tylko prawo dziecka do rzetelnego procesu, ale również potrzebę dostosowania przebiegu procesu do potrzeb i praw dzieci”.

Trybunału obejmuje kwestie praw dzieci, sądy – zarówno krajowe, jak i międzynarodowe – rzadko są dla dzieci dostępne, a postępowanie wszczynają zazwyczaj w ich imieniu dorośli⁵. W wytycznych w sprawie wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dzieciom należy zatem rozwiązać problem dostępu dzieci do wymiaru sprawiedliwości⁶.

22. Celem wytycznych w sprawie wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dzieciom jest rozwiązanie kwestii statusu i pozycji dzieci oraz sposobu ich traktowania w postępowaniach sądowych i pozasądowych. Jednak przed wniesieniem sprawy do sądu najlepszym rozwiązaniem dla dobra dziecka może okazać się zastosowanie alternatywnych metod rozwiązywania sporów, takich jak mediacja. Wytyczne obejmują zarówno postępowania sądowe, jak i pozasądowe.

23. Celem wytycznych jest pobudzenie dyskusji na temat realizacji praw dziecka w praktyce oraz zachęcenie państw członkowskich do podejmowania dalszych działań w kierunku urzeczywistnienia tych praw i eliminowania istniejących luk. Wytyczne nie mają na celu wpływu na kwestie z zakresu prawa materialnego lub materialnych praw dziecka; nie mają one też prawnie wiążącego charakteru. Większość wytycznych wymagać będzie jedynie zmiany podejścia w odniesieniu do uwzględniania poglądów i potrzeb dzieci.

24. Wytyczne mają również służyć państwom członkowskim jako praktyczny sposób dostosowania ich systemów sądowych i pozasądowych do szczególnych potrzeb dzieci w obrębie procedur wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych, administracyjnych i cywilnych, niezależnie statusu lub zdolności dzieci. Ponadto z wytycznych należy korzystać w odniesieniu do konkretnych obszarów prawa, takich jak obowiązujące w szeregu państw członkowskich prawo z zakresu ochrony młodzieży.

25. W tym kontekście w przedmiotowych wytycznych dąży się do ułatwienia wdrożenia zasad przewodnich Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka. Podobnie wszystkie prawa określone w EKPC i potwierdzone przez Trybunał mają zastosowanie z taką samą mocą do dzieci, jak do osób dorosłych.

26. Ze względu na istnienie ogromnego rozdziewięku między wspomnianymi przepisami a rzeczywistymi prawami dzieci, uzasadnienie zawiera liczne odniesienia do dobrych praktyk – faktycznych i zapisanych w przepisach, które odnaleziono w państwach członkowskich i w orzecznictwie. Wytyczne mogą służyć jako źródło przydatnych informacji i inspiracji.

Uzasadnienie

Preambuła

27. Wiodące organizacje międzynarodowe zajmujące się prawami człowieka, takie jak Organizacja Narodów Zjednoczonych i Rada Europy, opracowały już istotne normy i wytyczne dotyczące praw dziecka. Zostaną one uwzględnione w odpowiednim miejscu. W preambule wspomina się normy, które są szczególnie istotne w tym obszarze, nie zabraniając państwom członkowskim wprowadzania lub stosowania wyższych norm lub korzystniejszych środków. W wytycznych wzywa się również państwa członkowskie do przyspieszenia ratyfikacji właściwych konwencji Rady Europy dotyczących praw dziecka. Jest to środek praktyczny, wynikający z faktu, że wiele z tych instrumentów nie zostało ratyfikowanych przez znaczną liczbę państw⁷.

I. Zakres i cel

---

⁵F. Tulkens, *International justice for children (Międzynarodowy wymiar sprawiedliwości na rzecz dzieci)*, monografia nr 3, Wydawnictwo Rady Europy, 2009 r., s. 17–33.

⁶Jest to tym bardziej konieczne, że do zakresu zadań grupy specjalistów ds. wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dziecku należy ustalanie istniejących w tym obszarze luk.

⁷Dokument Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy (AS/Jur (2009)40) „The specificity and added value of the acquis of the Council of Europe treaty law” (Specyfika i wartość dodana dorobku prawa traktatowego Rady Europy).

28. Zakres i cel instrumentu omówiono w pkt 1–3. Jak już wskazano, wytyczne mają zastosowanie do prawa karnego, cywilnego lub administracyjnego, a ich celem jest dopilnowanie, aby wszystkie prawa dzieci w tego rodzaju postępowaniach były w pełni przestrzegane przy jednoczesnym zachowaniu odpowiedniej równowagi z prawami innych zaangażowanych stron.

II. Definicje

29. Definicja terminu „dziecko” została sformułowana zgodnie z art. 1 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka i art. 1 ust. 1 Europejskiej konwencji o wykonywaniu praw dzieci (ETS nr 160). W EKPC prawa przyznaje się „wszystkim”, nie wyłączając osób, które nie ukończyły 18 roku życia. Mogą występować przypadki, w których osoby, która nie ukończyła 18 roku życia, nie uznaje się za dziecko, przykładowo w przypadkach emancypacji istniejącej w szeregu państw członkowskich.

30. Definicja terminu „rodzic” w lit. b) obejmuje wszystkie osoby, na których spoczywa odpowiedzialność rodzicielska; nie są to zawsze tylko rodzice biologiczni, ale również inne osoby, na których spoczywa odpowiedzialność rodzicielska, takie jak opiekunowie lub wyznaczeni przedstawiciele prawni.

31. Chociaż wymiar sprawiedliwości „przyjazny dziecku” został zdefiniowany w lit. c), w tekście należało się również na to, żeby jego zakres wychodził poza faktyczny system sądownictwa i postępowanie sądowe. Termin ten kierowany jest do wszystkich osób mających – z racji swojego zawodu – kontakt z dziećmi w postępowaniach sądowych i pozasądowych. Odpowiedzialność za czynienie wymiaru sprawiedliwości bardziej przyjaznym dziecku spoczywa również na takich sektorach, jak policja czy służby świadczące usługi społeczne i w zakresie zdrowia psychicznego. W ramach wytycznych dąży się do zapewnienia sytuacji, w której wszyscy ci przedstawiciele poszczególnych zawodów znają prawa dziecka i sumiennie ich przestrzegają.

III. Podstawowe zasady

A. Uczestnictwo⁸

32. Zasada uczestnictwa, zgodnie z którą dzieci mają prawo do wyrażania swoich opinii i poglądów we wszystkich dotyczących ich sprawach, stanowi jedną z zasad przewodnich Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka⁹. Chociaż nie oznacza to, że opinia dziecka ma zawsze wiążący charakter, zgodnie z treścią wytycznych opinie dziecka muszą być poważnie brane pod uwagę i traktowane z należyтым szacunkiem, odpowiednio do wieku i dojrzałości dziecka oraz odpowiednio do okoliczności danej sprawy, z zastrzeżeniem przepisów krajowego prawa procesowego.

---

⁸8. W celu uzyskania dalszych informacji zob. uwaga ogólna nr 12 dotycząca prawa dziecka do bycia wysłuchanym (CRC/C/GC/12 z dnia 1 lipca 2009 r.) oraz uwagi przedstawione w części IV sekcja D.3, prawo do bycia wysłuchanym. Zob. również zalecenie Komitetu Ministrów nr R (98) 8 w sprawie uczestnictwa dzieci w życiu rodzinnym i społecznym z dnia 18 września 1998 r., pkt. 4: „uczestnictwo ma decydujące znaczenie dla zabezpieczenia spójności społecznej oraz dla funkcjonowania w ramach ustroju demokratycznego przy poszanowaniu wartości społeczeństwa wielokulturowego oraz zasad tolerancji”; pkt 5: „uczestnictwo dzieci odgrywa kluczową rolę w kontekście umożliwienia im wywierania wpływu na ich własne życie, ponieważ uczestnictwo oznacza nie tylko zaangażowanie w funkcjonowanie instytucji i podejmowanie decyzji, ale stanowi przede wszystkim ogólną zasadę demokratyczną, która ma znaczenie dla wszystkich dziedzin życia rodzinnego i społecznego”. Zob. ponadto Europejski Trybunał Praw Człowieka (wielka izba): wyrok z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie T. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, nr 24724/94, pkt 83, oraz wyrok z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie V. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, nr 24888/94, pkt 85: „[...] art. 6, rozumiany jako całość, przyznaje oskarżonemu prawo do skutecznego uczestnictwa w prowadzonym przeciwko niemu procesie karnym”.

⁹9. Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka, art. 12.

33. Określenia „zdolne do kształtowania swych własnych poglądów”¹⁰ nie należy postrzegać jako ograniczenia, ale jako zobowiązanie odpowiednich organów do przeprowadzenia możliwie najbardziej gruntownej oceny zdolności dziecka w tym zakresie. Zamiast zbyt łatwo uznawać dziecko za niezdolne do kształtowania własnych opinii, państwa powinny wychodzić z założenia, że dziecko dysponuje tego rodzaju zdolnością. To nie dziecko jest zobowiązane do wykazania, że taka zdolność istnieje. Zgodnie z przepisami z zakresu praw dziecka w tekście części III, sekcja A.2, zwrócono uwagę na kluczową kwestię, tj. na fakt, że dzieci są osobami posiadającymi prawa.

34. Państwom odradza się wprowadzanie ustandaryzowanych limitów wiekowych¹¹. Również w wytycznych Narodów Zjednoczonych dotyczących wymiaru sprawiedliwości w sprawach, w których ofiarami lub świadkami przestępstw są dzieci, stwierdza się, że „wiek nie powinien stanowić przeszkody dla przestrzegania prawa dziecka do pełnego uczestnictwa w procesie sądowym”¹².

35. W kontekście spraw rodzinnych dzieci powinny zostać uwzględnione w dyskusjach przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji, która ma wpływ na ich dobrostan obecnie lub w przyszłości. Odpowiedzialność za podjęcie wszelkich środków służących zapewnieniu udziału dziecka w postępowaniu sądowym spoczywa na osobie sędziego, który powinien upewnić się, że dzieci zostały skutecznie włączone do toczącego się postępowania, a ich ewentualna nieobecność wynika wyłącznie z faktu, że odmówiły one wzięcia udziału w tym postępowaniu lub nie osiągnęły dojrzałości i zrozumienia wymaganych do ich uczestnictwa. Organizacje wolontariackie i rzecznicy praw dziecka również powinni podejmować wszelkie starania, aby zapewnić udział dzieci w postępowaniach sądowych z zakresu prawa rodzinnego i nie dopuścić do sytuacji, w której mogłyby one zostać postawione przed faktem dokonanym¹³.

W sprawie dotyczącej oskarżonego małoletniego, który dysponował niewielkim poziomem zrozumienia, Trybunał stwierdził, iż „w omawianym kontekście skuteczny udział zakłada, że oskarżony dysponuje dogłębnym zrozumieniem charakteru procesu sądowego i wiążących się z nim dla niego/dla niej konsekwencji oraz że zdaje sobie sprawę z wagi jakiegokolwiek kary, która może zostać wymierzona. Oznacza to, że oskarżony, korzystając w razie konieczności na przykład z pomocy tłumacza, prawnika, pracownika socjalnego lub przyjaciela, powinien być w stanie zrozumieć ogólny sens słów wypowiedzianych przed Trybunałem. Oskarżony powinien być w stanie śledzić wypowiedzi świadków oskarżenia i, jeżeli jest reprezentowany przez przedstawiciela prawnego, przedstawić reprezentującemu go prawnikom własną wersję wydarzeń, wskazać wszelkie stwierdzenia, z którymi się nie zgadza, oraz przedstawić wszelkie fakty, które powinny zostać przytoczone w jego obronie”¹⁴. Ponadto „konieczne jest, aby oskarżony był sądzony przed wyspecjalizowanym trybunałem, zdolnym do pełnego uwzględnienia i należytego wzięcia pod uwagę jakich-

---

¹⁰10. *Ibid.*, art. 12 ust. 1.

¹¹11. Uwaga ogólna nr 12 dotycząca prawa dziecka do bycia wysłuchanym, ust. 20–21 (CRC/C/GC/12 z dnia 1 lipca 2009 r.).

¹²12. Wytyczne Narodów Zjednoczonych dotyczące wymiaru sprawiedliwości w sprawach, w których ofiarami lub świadkami przestępstw są dzieci (ECOSOC Res 2005/20 z dnia 22 lipca 2005 r.), ust. 18.

¹³13. Niektóre państwa członkowskie stosują sankcje karne wobec rodziców, którzy nie przestrzegają postanowień w zakresie prawa pieczy nad dzieckiem i kontaktów z dzieckiem, niezależnie od faktu, że to dziecko może być stroną, która odmawia zastosowania się do treści tych postanowień. W innych państwach rodzice, którzy nie wykonają decyzji sądu, mogą zostać poddani karze pozbawienia wolności, przy czym kary tej można uniknąć poprzez włączenie dziecka w podjęcie jakiegokolwiek decyzji w jego imieniu.

¹⁴14. Europejski Trybunał Praw Człowieka (sekcja czwarta), wyrok z dnia 15 czerwca 2004 r. w sprawie nr 60958/00 S.C. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, pkt 29.

kolwiek utrudnień, z jakimi ma on do czynienia, i odpowiedniego dostosowania przebiegu procedury”¹⁵.

Podobnie w wyroku w sprawie Sahin przeciwko Niemcom Trybunał uznał w sprawie dotyczącej prawa pieczy nad dzieckiem, że „choć stwierdzenie, iż sądy krajowe są zawsze zobowiązane do wysłuchania opinii dziecka w kwestii utrzymywania kontaktów z rodzicem niesprawującym nad nim pieczy podczas rozprawy sądowej, byłoby zbyt daleko posunięte, to jednak decyzja w tej kwestii jest uzależniona od konkretnych okoliczności danej sprawy i powinna zostać podjęta po należytym uwzględnieniu wieku i stopnia dojrzałości danego dziecka”¹⁶.

W innej sprawie dotyczącej prawa pieczy nad dzieckiem, Hokkanen przeciwko Finlandii, Trybunał uznał, że 12-letnia dziewczynka jest „dostatecznie dojrzała, aby jej poglądy mogły zostać wzięte pod uwagę, i w związku z tym decyzja w sprawie prawa do kontaktów nie powinna być sprzeczna z jej wolą”¹⁷.

B. Dobro dziecka

36. We wszystkich sprawach dotyczących dzieci należy mieć na względzie przede wszystkim dobro dziecka. Konieczne jest przeprowadzenie dokładnej oceny sytuacji. Niniejsze wytyczne wspierają rozwój multidyscyplinarnych metod oceny dobra dziecka, przynajmniej jednocześnie, że jest to złożony proces. Taka ocena jest dodatkowo utrudniona w przypadku, gdy zachodzi konieczność przeciwstawienia interesów dziecka interesom innych zaangażowanych stron, takich jak inne dzieci, rodzice, ofiary itp. Tego rodzaju działania powinny być prowadzone w profesjonalny sposób, w każdym przypadku indywidualnie.

37. Przy podejmowaniu decyzji dotyczących dobra dziecka należy zawsze brać pod uwagę inne przysługujące dzieciom prawa, na przykład prawo do bycia wysłuchanym, prawo do ochrony przed przemocą, prawo do pozostania z rodzicami itp.¹⁸. W takim przypadku należy stosować kompleksowe podejście.

38. Za zdumiewający należy uznać fakt, w jak niewielkim stopniu przestrzegana jest w ramach systemu sądenia nieletnich zasada „dobra dziecka” – w odróżnieniu do spraw z zakresu prawa rodzinnego. W wielu państwach członkowskich Rady Europy można zaobserwować niepokojącą tendencję do traktowania młodych sprawców wykroczeń jak osób dorosłych¹⁹. Nie ulega wątpliwości, że przestrzegane muszą być prawa wszystkich dzieci – dotyczy to również praw dzieci dopuszczających się naruszenia prawa. Stosowanie ściśle represyjnego podejścia jest niezgodne z głównymi zasadami obowiązującymi w odniesieniu do systemu sądenia nieletnich sformułowanymi w art. 40 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka²⁰. Działania o bardziej społeczno-edukacyjnym

---

¹⁵15. Europejski Trybunał Praw Człowieka, *ibid.*, pkt 35.

¹⁶16. Europejski Trybunał Praw Człowieka (wielka izba), wyrok z dnia 8 lipca 2003 r. w sprawie nr 30943/96 Sahin przeciwko Niemcom, pkt 73.

¹⁷17. Europejski Trybunał Praw Człowieka (izba), wyrok z dnia 23 września 1994 r. w sprawie nr 19823/92 Hokkanen przeciwko Finlandii, pkt 61.

¹⁸18. W celu zapoznania się z praktycznymi wskazówkami zob. wytyczne Wysokiego Komisarza Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców dotyczące dobra dziecka z 2008 r. (www.unhcr.org/refworld/docid/148480c342.html).

¹⁹19. Zob. T. Hammarberg (www.coe.int/t/commissioner/Viewpoints) (2009 r.).

²⁰20. Uwaga ogólna nr 10 w sprawie praw dziecka w sferze wymiaru sprawiedliwości dla nieletnich (CRC/C/GC/10 z dnia 25 kwietnia 2007 r.), pkt 71. Zob. również zalecenie Komitetu Ministrów nr R (87) 20 w sprawie reakcji społecz-

charakterze są w większym stopniu zgodne z tym instrumentem i okazują się również skuteczniejsze w praktyce²¹.

Europejski Trybunał Praw Człowieka orzekł w szeregu spraw rodzinnych, że sądy krajowe powinny przeprowadzić ocenę trudnej kwestii, jaką jest dobro dziecka, w oparciu o uzasadnioną, niezależną i aktualną opinię psychologiczną oraz że dziecko, jeżeli jest to możliwe i zgodne z jego wiekiem i poziomem dojrzałości, powinno zostać wysłuchane przez psychologa i sąd w kwestiach dotyczących utrzymywania kontaktów, miejsca zamieszkania oraz prawa pieczy²².

W sprawie Bronda przeciwko Włochom Trybunał orzekł, że interesy dziecka przeważają nad interesami innych stron uczestniczących w postępowaniu: „[...] choć należy znaleźć złoty środek między sprzecznymi interesami S., chcącej pozostać ze swoimi rodzicami zastępczymi, a interesem członków jej rodziny biologicznej, którzy chcą, aby zamieszkała ona razem z nimi, Trybunał przypisuje szczególną wagę do nadrzędnego interesu dziecka, które – obecnie w wieku czternastu lat – zawsze jednoznacznie stwierdzało, że nie chce opuszczać domu swoich rodziców zastępczych. W omawianej sprawie interesy S. przeważają nad interesami jej dziadków”²³

Trybunał zajął podobne stanowisko we wspomnianym powyżej wyroku w sprawie Sahin przeciwko Niemcom: „W art. 8 od organów krajowych wymaga się dążenia do znalezienia złotego środka między interesami dziecka a interesami rodziców, przy czym przy podejmowaniu działań w tym zakresie należy zwrócić szczególną uwagę na kwestię dobra dziecka, które w zależności od charakteru i powagi rozpatrywanej sprawy może przeważać nad interesami rodziców. Rodzic nie może w szczególności mieć na podstawie art. 8 prawa do podjęcia działań, które mogłyby spowodować uszczerbek na zdrowiu dziecka lub zaszkodzić jego rozwojowi”²⁴.

W wyroku w sprawie Pini i in. przeciwko Rumunii, która dotyczyła adopcji, Trybunał, odnosząc się do braku zgody dziecka na jego adopcję przez rodzinę z innego państwa, orzekł, że: „w tego rodzaju kwestiach [...] interes dziecka może w zależności od charakteru i powagi danej sprawy przeważać nad interesem rodzica”²⁵.

C. Godność

39. Obowiązek poszanowania godności innej osoby stanowi główny wymóg praw człowieka, leżący u podstaw wielu nych wobec przestępczości młodocianych.

---

²¹21. Uwaga ogólna nr 10 w sprawie praw dziecka w sferze wymiaru sprawiedliwości dla nieletnich (CRC/C/GC/10 z dnia 25 kwietnia 2007 r.).

²²22. Por. w szczególności Europejski Trybunał Praw Człowieka (wielka izba), wyrok z dnia 13 lipca 2000 r. w sprawie nr 25735/94 Elsholz przeciwko Niemcom, pkt 53, oraz wyrok z dnia 8 lipca 2003 r. w sprawie nr 31871/96 Sommerfeld przeciwko Niemcom, pkt 67–72. Zob. również częściowo odrębną opinię sędziego Ress popartą przez sędziów Pastor Ridurejo i Türmen w sprawie Sommerfeld przeciwko Niemcom (*ibid.*), pkt 2.

²³23. Europejski Trybunał Praw Człowieka (izba), wyrok z dnia 9 czerwca 1998 r. nr 22430/93 Bronda przeciwko Włochom, pkt 62.

²⁴24. Europejski Trybunał Praw Człowieka (wielka izba), wyrok z dnia 8 lipca 2003 r. w sprawie nr 30943/96 Sahin przeciwko Niemcom, pkt 66.

²⁵25. Europejski Trybunał Praw Człowieka (druga sekcja), wyrok z dnia 22 czerwca 2004 r. nr 78028/01 i 78030/01 Pini i in. przeciwko Rumunii, pkt 155.

istniejących instrumentów prawnych²⁶. Chociaż za istotny w tym kontekście można uznać szereg postanowień wytycznych Narodów Zjednoczonych dotyczących wymiaru sprawiedliwości w sprawach, w których ofiarami lub świadkami przestępstw są dzieci, szczególną uwagę należy zwrócić na zawarte w nich stwierdzenie, zgodnie z którym „każde dziecko jest unikalną i wartościową istotą ludzką, której przysługuje w związku z tym prawo do poszanowania i ochrony jej godności osobistej, szczególnych potrzeb, interesów i prywatności”²⁷.

40. W treści sekcji C.2 przywołano postanowienia art. 3 EKPC.

D. Ochrona przed dyskryminacją

41. Również zakaz dyskryminacji stanowi zasadę dobrze ugruntowaną w przepisach międzynarodowych w zakresie ochrony praw człowieka. Przepisy art. 2 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka są uważane za jedną z zasad przewodnich w tym zakresie. W treści sekcji D.1 wymieniono szereg dobrze znanych przyczyn dyskryminacji.

42. W odniesieniu do szczególnej kwestii „rasy” Europejska Komisja przeciwko Rasizmowi i Nietolerancji (ECRI) Rady Europy zawarła następujące stwierdzenie w ogólnych wytycznych politycznych nr 7 dotyczących krajowych przepisów w zakresie zwalczania rasizmu i dyskryminacji: „ponieważ wszystkie istoty ludzkie należą do tego samego gatunku, ECRI odrzuca teorie zakładające istnienie różnych »ras« ludzkich”. We wspomnianych wytycznych ECRI zastosowała jednak ten termin w celu zagwarantowania, że osoby, które są zwykle błędnie postrzegane jako należące do „innej rasy”, nie zostaną wyłączone z zakresu ochrony przyznawanej na mocy prawa.

43. W tym kontekście konieczne może okazać się objęcie specjalną ochroną niektórych kategorii dzieci znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji. W tekście wskazano niektóre z tych kategorii; lista ta nie jest jednak wyczerpująca, ponieważ nie można wykluczyć istnienia innych przyczyn dyskryminacji.

44. Innym istotnym czynnikiem sprzyjającym dyskryminacji w dziedzinie praw dzieci jest wiek i zdolność pojmowania. Osobami posiadającymi prawa są również bardzo małe dzieci lub dzieci, które nie dysponują w pełni rozwiniętą zdolnością pojmowania, aby mogły skutecznie dochodzić swoich praw. Aby skutecznie chronić takie dzieci przed przypadkami dyskryminacji, należy opracować alternatywne systemy przedstawicielstwa.

E. Rządy prawa²⁸

45. Nie podejmując próby zdefiniowania pojęcia „rządy prawa”²⁹, w sekcji E.1 i E.2 przedstawiono szereg elementów związanych z tym terminem. Wpływ na treść całego tekstu wywarła opinia Trybunału, zgodnie z którą „rządy prawa, jedna z podstawowych zasad społeczeństwa demokratycznego, jest nieodłączną częścią wszystkich artykułów

---

²⁶26. Zob. na przykład preambuła do Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, oraz preambuła do Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka i jej art. 40 ust. 1.

²⁷27. Wytyczne Narodów Zjednoczonych dotyczące wymiaru sprawiedliwości w sprawach, w których ofiarami lub świadkami przestępstw są dzieci (ECOSOC Res 2005/20, 22 lipca 2005 r.), ust.III.8.a i I.6.

²⁸28. Zob. również sprawozdanie sekretariatu Europejskiego Trybunału Praw Człowieka „Access of children to justice – Specific focus on the access of children to the European Court of Human Rights” (Dostęp dzieci do wymiaru sprawiedliwości – Szczególne uwzględnienie dostępu dzieci do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka”) oraz orzecznictwo Trybunału w sprawach dotyczących dostępu dzieci do krajowego wymiaru sprawiedliwości przedstawione w publikacji „Compilation of texts related to child-friendly justice” (Zbiór dokumentów dotyczących wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dziecku), Dyrekcja Generalna Praw Człowieka i Obrotu Prawnego, 2009 r., s. 11–19.

²⁹29. Brian Z. Tamanaha przypisał autorstwo tego pojęcia Arystotelesowi: „Lepiej, aby funkcjonowanie społeczeństwa było regulowane przez rządy prawa, niż żeby miał to robić jeden z obywateli”, dodając „tak więc nawet osoby stojące na straży prawa są zobowiązane go przestrzegać”. Cytat zaczerpnięty z Tom Bingham, *The Rule of Law*, Allen Lane, Penguin Group, 2010 r., s. 3.

Konwencji³⁰. W związku z tym wpływ tej zasady powinien być odczuwalny we wszystkich postępowaniach z udziałem dzieci.

46. Zasada rządów prawa ustanawia m.in. podstawową zasadę, zgodnie z którą każdy człowiek jest zobowiązany do przestrzegania wyraźnie określonych i ogłoszonych publicznie przepisów oraz dysponuje możliwymi do wyegzekwowania prawami. Zasada ta obowiązuje niezależnie od wieku danej osoby – tym samym od państw członkowskich oczekuje się, że będą wspierać prawa podstawowe wszystkich osób, w tym również dzieci, oraz ich przestrzegać. Zastosowanie zasady rządów prawa w odniesieniu do dzieci wiąże się m.in. z koniecznością zapewnienia egzekwowania prawa domniemania niewinności oraz prawa do rzetelnego procesu sądowego, w tym niezależnej pomocy prawnej, skutecznego dostępu do prawnika bądź innej instytucji lub podmiotu, który zgodnie z prawem krajowym jest odpowiedzialny za obronę praw dzieci.

47. Zasady *nullum crimen sine lege* oraz *nulla poena sine lege*, stanowiące fundament systemu prawa karnego w demokracji, mają zastosowanie do dzieci w takim samym stopniu, jak do osób dorosłych³¹. W niektórych państwach członkowskich można jednak zaobserwować tendencję do podejmowania daleko idących interwencji, w tym stosowania kary pozbawienia wolności, w przypadku antyspołecznych – choć nie stanowiących przestępstwa – zachowań ze strony dzieci. Pod pretekstem ochrony społeczeństwa przed antyspołecznym zachowaniem włącza się dzieci do programów interwencyjnych w sposób, który nie byłby tolerowany, gdyby został zastosowany wobec osób dorosłych. Nie zawsze obowiązują standardowe gwarancje prawne, takie jak ciężar dowodu przypisany państwu i prawo do rzetelnego procesu sądowego. W wielu państwach podstawowe zasady prawa w sprawach karnych nie są stosowane wobec dzieci w pełni, jak ma to miejsce w przypadku osób dorosłych. Dzieci są wciąż karane za tzw. przestępstwa związane ze statusem młodocianego (czyny, które zgodnie z obowiązującym prawem nie są uznawane za przestępstwa i za popełnienie których osoba dorosła nie poniosłaby kary)³².

48. Aby zapewnić efektywne i odpowiednie przestrzeganie zasady rządów prawa, w szczególności w odniesieniu do dzieci, państwa członkowskie są zobowiązane na mocy przepisów sekcji E.3 do wprowadzenia lub utrzymania niezależnych i skutecznych mechanizmów rozpatrywania skarg, biorąc pod uwagę konieczność dostosowania ich do wieku i poziomu zrozumienia danego dziecka.

IV. Wymiar sprawiedliwości przyjazny dziecku przed postępowaniem sądowym, w jego trakcie i po jego zakończeniu

A. Ogólne elementy wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dziecku

49. Wymienione elementy wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dziecku są istotne dla wszystkich możliwych podmiotów w postępowaniu sądowym i poza nim oraz obowiązują niezależnie od statusu dziecka, obejmując również specjalne grupy dzieci w szczególnie trudnej sytuacji.

1. Informacje i porady

50. Od momentu pierwszej styczności z systemem sądownictwa i na każdym etapie toczącego się postępowania, w każdym indywidualnym przypadku, dziecko powinno otrzymać wszystkie istotne i niezbędne informacje³³. Prawo to

---

³⁰30. Wyrok z dnia 22 listopada 2007 r. w sprawie nr 22603/02 Ukraine–Tyumen przeciwko Ukrainie, pkt 49.

³¹31. EKPC, art. 7, Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka, art. 40 ust. 2 lit. a).

³²32. Zob. Sieć informacyjna ds. praw dziecka (ang. CRIN – Child Rights Information Network) Sprawozdanie dotyczące przestępstw związanych ze statusem młodocianego pod adresem http://www.crin.org/docs/Status_Offenses_doc_2_final.pdf.

³³33. Odpowiedzialność za wykonanie tego ważnego zadania spoczywa na rzecznikach dzieci i organizacjach zajmujących się prawami dzieci.

przysługuje w równym stopniu dzieciom będącym ofiarami, jak również dzieciom będącym domniemanymi sprawcami przestępstw lub występującymi jako jakakolwiek zainteresowana lub pokrzywdzona strona³⁴. Mimo że przedstawienie dziecku odpowiednich informacji przy jego pierwszej styczności z właściwymi organami nie zawsze jest praktyczne, należy to zrobić możliwie jak najszybciej. W niektórych sytuacjach dzieciom nie należy jednak przekazywać określonych informacji (gdy jest to sprzeczne z dobrem dziecka).

51. Dzieci należy poinformować o przysługujących im prawach³⁵, a także o instrumentach, z których mogą skorzystać w celu skutecznego egzekwowania tych praw lub – w razie konieczności – w celu obrony³⁶. Przekazanie takich informacji stanowi pierwszy warunek ochrony tych praw. Wytyczna nr 1 w części IV sekcja A.1 zawiera szczegółowy, chociaż nie wyczerpujący, wykaz informacji, które należy przekazać dzieciom i ich rodzicom.

52. Może zdarzać się, że dzieci są informowane w sposób nieobiektywny i niepełny. Możliwe jest, że rodzice nie zawsze podzielą się z nimi wszystkimi istotnymi informacjami, a informacje, które zdecydują się im przekazać, mogą nie być obiektywne. W tym kontekście szczególnie istotną rolę odgrywają prawnicy reprezentujący dzieci, rzecznicy dzieci i przedstawiciele służb prawnych działających na rzecz dzieci.

53. W wytycznej nr 2 potwierdzono prawo dziecka do uzyskiwania informacji i porad w zrozumiałym dla niego języku, dostosowanych do jego wieku, dojrzałości i zdolności.

54. W przypadku informacji dotyczących systemu proceduralnego należy przekazać szczegółowe informacje na temat przebiegu procedury, statusu i roli dziecka, sposobu przeprowadzania przesłuchania, przewidywanego harmonogramu postępowania, znaczenia i wagi wszelkich składanych zeznań, konsekwencji związanych z podjęciem określonych działań itp. Dzieci muszą zdawać sobie sprawę z tego, co dzieje się w trakcie postępowania, w jaki sposób sytuacja może lub mogłaby się rozwinąć, jakie mają możliwości działania, oraz z jakimi konsekwencjami może wiązać się zastosowanie tych działań. Dzieci należy poinformować o możliwości skorzystania z rozwiązań alternatywnych wobec postępowania sądowego. W niektórych przypadkach mediacja może być bardziej odpowiednim rozwiązaniem niż interwencja sądu, podczas gdy w innych okolicznościach wniesienie sprawy do sądu może zapewnić dziecku lepsze gwarancje. Dziecku należy wyraźnie wyjaśnić odmienne konsekwencje każdego z tych rozwiązań, aby było ono w stanie podjąć świadomą decyzję w tej kwestii, choć wcale nie musi być decydem w każdym przypadku. Takie informacje można również przekazać za pośrednictwem różnego rodzaju przyjaznych dziecku materiałów zawierających stosowne informacje prawne (wytyczna nr 4).

55. Wytyczna nr 5 nakłada obowiązek szybkiego i bezpośredniego przekazywania dziecku i jego rodzicom informacji na temat wszelkich zarzutów względem dziecka, a także informacji na temat praw, jakie w takich przypadkach przysługują dziecku. Dziecko musi również otrzymać informacje na temat decyzji prokuratora, istotnych wydarzeń, które miały miejsce po zakończeniu postępowania sądowego, oraz tego, w jaki sposób zostanie rozstrzygnięta dana sprawa. Należy również przekazywać informacje na temat możliwych mechanizmów rozpatrywania skarg, dostępnych systemów pomocy prawnej oraz kwestii związanych z przedstawicielstwem prawnym lub innego rodzaju porad, do uzyskania których dzieci są uprawnione. Przy wydawaniu wyroku jego uzasadnienie należy przedstawić w sposób, który będzie w pełni zrozumiały dla dziecka. Kwestia ta jest szczególnie istotna w przypadku dzieci o

---

³⁴34. Prawo to zostało również uwzględnione w szeregu instrumentów, takich jak Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka (art. 13 ust. 1; art. 37 lit. d), art. 40 ust. 2 lit. b) ppkt (ii), art. 42), wytyczne Narodów Zjednoczonych dotyczące wymiaru sprawiedliwości w sprawach, w których ofiarami lub świadkami przestępstw są dzieci (ECOSOC Res. 2005/20 z dnia 22 lipca 2005 r., sekcja VII) oraz Europejska konwencja o wykonywaniu praw dzieci (ETS nr 160, art. 3).

³⁵35. Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka, art. 42.

³⁶36. Informacje te nie powinny ograniczać się do informacji o ściśle prawnym charakterze, ale powinny uwzględniać również np. informacje na temat istnienia takich podmiotów, jak rzecznik lub inne służby zajmujące się dziećmi.

specjalnych potrzebach edukacyjnych lub dzieci o słabo rozwiniętej umiejętności czytania i pisania³⁷.

56. W kontekście transgranicznego prawa cywilnego oraz transgranicznych sporów rodzinnych należy przekazać dziecku – w zależności od jego dojrzałości i poziomu zrozumienia – istotne informacje prawne dotyczące dostępu do wymiaru sprawiedliwości w różnych jurysdykcjach oraz wpływu postępowania sądowego na jego życie. Dzieci napotykają na szczególne trudności, jeżeli dochodziło wcześniej do konfliktu rodzinnego lub przypadków znęcania się.

W sprawie V. oraz w sprawie T. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Trybunał odnotował, że skuteczny udział w postępowaniu sądowym zakłada, iż oskarżony dysponuje dogłębnym zrozumieniem charakteru procesu sądowego, w tym zdaje sobie sprawę z wagi jakiejkolwiek kary, która może zostać wymierzona. W związku z tym nieletni oskarżeni muszą być w każdym przypadku reprezentowani przez wykwalifikowanych prawników dysponujących doświadczeniem w prowadzeniu spraw z udziałem dzieci³⁸.

W niektórych państwach członkowskich Rady Europy dzieciom i młodzieży oferuje się możliwość skorzystania z usług prywatnych lub subsydiowanych, w ramach których mogą uzyskać informacje na temat ogólnie rozumianych praw dziecka lub podstawowe informacje dotyczące kwestii prawnych istotnych z punktu widzenia ich konkretnej sprawy lub sytuacji. W niektórych państwach członkowskich, takich jak Belgia i Holandia, ustanowiono „punkty ds. ochrony praw dzieci”³⁹, za pośrednictwem których dziecko może skontaktować się z prawnikiem, uzyskać wsparcie w egzekwowaniu swoich praw (na przykład poprzez przekazanie sędziemu pisma z wnioskiem o wystąpienie w danej sprawie) itp.

---

2. Ochrona życia prywatnego i rodzinnego

57. Jak określono w szeregu instrumentów, konieczne dla dziecka może być zachowanie anonimowości i ochrona danych osobowych w kontekście środków masowego przekazu⁴⁰. IW tym względzie na szczególne wyróżnienie

---

³⁷37. W niektórych przypadkach może zachodzić konieczność przetłumaczenia istotnych informacji na zrozumiały dla dziecka język (język obcy, pismo Braille’a lub inny), tak jak ma to miejsce w przypadku osób dorosłych; dziecku należy również wyjaśnić oficjalną terminologię prawną, aby było ono w stanie w pełni zrozumieć jej znaczenie.

³⁸38. Europejski Trybunał Praw Człowieka (wielka izba) wyrok z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie nr 24724/94 T. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, pkt 88, oraz wyrok z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie nr 24888/94 V. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, pkt 90.

³⁹39. „Kinderrechtswinkel” w Gandawie i Brugii oraz „Service Droits des jeunes” w większości większych miast we francuskojęzycznej części Belgii.

⁴⁰40. Przykładowo w art. 11 ust. 3. Konwencji Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi (CETS nr 197) podejmuje się kwestię prywatności i chroni się dane osobowe, jednocześnie nakładając państwa do utworzenia środków regulacji w odniesieniu do prasy. Część X pkt 27 wytycznych Narodów Zjednoczonych dotyczących wymiaru sprawiedliwości w sprawach, w których ofiarami lub świadkami przestępstw są dzieci (ECOSOC Res 2005/20, z dnia 22 lipca 2005 r.) stanowi: „Informacje dotyczące uczestnictwa dziecka w postępowaniu karnym powinny być chronione. Można to osiągnąć poprzez utrzymanie poufności i zawężenie dostępu do informacji, które mogłyby prowadzić do identyfikacji dziecka, które w postępowaniu karnym występuje jako pokrzywdzony lub świadek”. Kwestię tę poruszono również we wzorcowych regułach minimalnych Narodów Zjednoczonych dotyczących wymiaru sprawiedliwości wobec nieletnich (reguły pekińskie, 1985 r., art. 8): „prawa nieletniego do prywatności przestrzega się na wszystkich etapach w celu uniknięcia zaszkodzenia dziecku wskutek nieuzasadnionego upublicznienia lub procesu

zasługuje Konwencja Rady Europy o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych (ETS nr 108)⁴¹, w której podaje się wykaz powszechnie uznanych norm dotyczących w szczególności gromadzenia i przetwarzania danych oraz jakości danych. Tak jak w przypadku EKPC, dzieciom przysługują wszystkie prawa w ramach tej Konwencji, mimo że nie zawiera ona wyraźnego odniesienia do praw dziecka. Ponadto w art. 6 Konwencji przewiduje się szczególne gwarancje w przypadku danych szczególnie chronionych, takich jak dane osobowe związane z wyrokami skazującymi za przestępstwo. Inne kategorie danych mogłyby być definiowane jako szczególnie chronione w prawie krajowym lub traktowane jako takie przez organy publiczne, co umożliwiłoby lepszą ochronę prywatności dzieci. Przykładowo w jednym instrumencie⁴² wymienia się następujące kategorie: postępowania dyscyplinarne, rejestrowanie przypadków przemocy, opieka medyczna w szkole, orientacja szkolna, kształcenie specjalne dla osób niepełnosprawnych, pomoc społeczna dla dzieci z ubogich rodzin.

58. W swojej uwadze ogólnej nr 10 w sprawie praw dziecka w sferze wymiaru sprawiedliwości dla nieletnich⁴³ Komitet Praw Dziecka NZ zaleca między innymi prowadzenie postępowań przy drzwiach zamkniętych, zachowanie poufności informacji z rejestrów, wydawanie wyroków bez ujawniania tożsamości dziecka itp. Trybunał przyjmuje możliwość rozpatrywania spraw za zamkniętymi drzwiami, jeżeli wymaga tego dobro dziecka lub jego prywatność⁴⁴, a w wytycznej nr 9 przypomina się państwom członkowskim o tej dobrej praktyce. Zasadę tę należy jednak pogodzić z zasadą swobodnego dostępu do postępowań sądowych, która obowiązuje w wielu państwach członkowskich.

59. Inne możliwe sposoby ochrony prywatności w mediach obejmują między innymi przyznanie anonimowości lub pseudonimu, stosowanie zasłon lub zniekształcanie głosu, usuwanie z wszystkich dokumentów imion i nazwisk oraz innych elementów, które mogą umożliwić identyfikację dziecka, zakazanie wszelkich form rejestrowania (robienia zdjęć, nagrań audio, nagrań wideo) itp.

60. Państwa członkowskie mają obowiązek działania w tym zakresie. W wytycznej nr 7 ponownie podkreśla się, że ze względu na fakt, iż jakakolwiek szkoda wyrządzona po publikacji imion i nazwisk lub zdjęć ma często charakter nieodwracalny, podstawowe znaczenie ma monitorowanie prawnie wiążących lub zawodowych kodeksów postępowania dotyczących prasy.

61. Chociaż wiodącą zasadą pozostaje zasada, zgodnie z którą informacje umożliwiające identyfikację pozostają niedostępne dla ogółu społeczeństwa i prasy, mogą występować sytuacje, w których wyjątkowo korzystne dla dziecka może okazać się ujawnienie sprawy lub nawet nadanie jej szerokiego rozgłosu, na przykład w przypadku uprowadzenia dziecka. Podobnie publiczne ujawnienie może przynieść korzyści w danej sprawie, prowadząc do uzyskania poparcia lub podniesienia świadomości.

62. Kwestia prywatności jest szczególnie istotna w przypadku określonych środków ukierunkowanych na wyeliminowanie antyspołecznego zachowania dzieci. Mówiąc dokładniej, wdrożenie w Wielkiej Brytanii tak zwanych nakazów dotyczących zachowań antyspołecznych (ang. ASBO – Anti-Social Behaviour Orders), w tym strategia „publicznego napiętnowania” świadczy o tym, że w takich sprawach nie zawsze zataja się dane osobowe przed

---

napiętnowania. Zasadniczo nie publikuje się żadnych informacji, które mogą doprowadzić do identyfikacji nieletniego przestępcy”.

⁴¹41. Instrument ten ma wymiar globalny, ponieważ mogą przystępować do niego państwa niebędące państwami członkowskimi Rady Europy, jeżeli ich ustawodawstwo spełnia wymogi Konwencji.

⁴²42. Opinia 2/2009 Grupy Roboczej UE ds. Ochrony Danych w sprawie ochrony danych osobowych dzieci (Ogólne wytyczne i szczególny przypadek szkół).

⁴³43. Uwaga ogólna nr 10 w sprawie praw dziecka w sferze wymiaru sprawiedliwości dla nieletnich (CRC/C/GC/10, z dnia 25 kwietnia 2007 r.).

⁴⁴44. Regulamin Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, art. 63.

ogółem społeczeństwa. W wytycznej nr 10 nakłada się ścisły obowiązek w tym zakresie na wszystkie osoby zatrudnione przez wymiar sprawiedliwości i pracujące z dziećmi, z wyjątkiem sytuacji, w których istnieje ryzyko zaszkodzenia dziecku (zob. art. 12 Konwencji Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych CETS nr 201).

W sprawie B. i P. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Trybunał zdecydował, że postępowanie dotyczące miejsca pobytu dzieci po rozwodzie lub separacji stanowi typowy przykład spraw, w których wyłączenie prasy i społeczeństwa może być uzasadnione w celu ochrony prywatności dziecka i innych stron oraz uniknięcia sytuacji, w której ucierpiałoby względy wymiaru sprawiedliwości⁴⁵.

Ponadto w sprawie V. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Trybunał stwierdził: „w związku z powyższym w przypadku małych dzieci oskarżonych o dokonanie poważnego przestępstwa cieszącego się wysokim zainteresowaniem mediów i opinii publicznej konieczne byłoby przeprowadzenie przesłuchania w sposób możliwie ograniczający poczucie onieśmienia i obawy dziecka”⁴⁶.

We wspomnianych już sprawach V. i T. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, w których postępowanie karne toczyło się przeciwko dwóm małym chłopcom, którzy zamordowali małą dziewczynkę, Trybunał stwierdził między innymi: „[...] podstawową kwestią jest konieczność traktowania dziecka oskarżonego o dokonanie przestępstwa w sposób w pełni uwzględniający jego wiek, poziom dojrzałości i możliwości intelektualne i emocjonalne, a także podjęcie działań wspomagających jego możliwości zrozumienia postępowania i uczestnictwa w nim”⁴⁷. Zatem „w związku z powyższym w przypadku małych dzieci oskarżonych o dokonanie poważnego przestępstwa cieszącego się wysokim zainteresowaniem mediów i opinii publicznej konieczne byłoby przeprowadzenie przesłuchania w sposób możliwie ograniczający poczucie onieśmienia i obawy dziecka”⁴⁸.

---

3. Bezpieczeństwo (specjalne środki zapobiegawcze)

63. W odniesieniu do dzieci będących ofiarami przedmiotowe wytyczne zostały zainspirowane zasadami zawartymi w wytycznych Narodów Zjednoczonych dotyczących wymiaru sprawiedliwości w sprawach, w których ofiarami lub świadkami przestępstw są dzieci⁴⁹, oraz na Konwencji Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych, w której wzywa się do zapewnienia bezpieczeństwa dzieciom oraz ich rodzinom, a także świadkom oskarżenia przed zastraszeniem, zemstą lub ich

---

⁴⁵45. Europejski Trybunał Praw Człowieka, B. i P. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, wyrok z dnia 24 kwietnia 2001 r., nr 36337/97 i 35974/97; pkt 38.

⁴⁶46. Europejski Trybunał Praw Człowieka (wielka izba), wyrok z dnia 16 grudnia 1999 r., V. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, nr 24888/94, pkt 87.

⁴⁷47. Europejski Trybunał Praw Człowieka (wielka izba), wyrok z dnia 16 grudnia 1999 r., T. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, nr 24724/94, pkt 84, oraz V. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, nr 24888/94, pkt 86.

⁴⁸48. Europejski Trybunał Praw Człowieka (wielka izba), wyrok z dnia 16 grudnia 1999 r., T. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, nr 24724/94, pkt 85, oraz V. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, nr 24888/94, pkt 87.

⁴⁹49. Wytyczne Narodów Zjednoczonych dotyczące wymiaru sprawiedliwości w sprawach, w których ofiarami lub świadkami przestępstw są dzieci (ECOSOC Res 2005/20, z dnia 22 lipca 2005 r.).

wtórą wiktyimizacją⁵⁰.

64. W wytycznej nr 11 przypomina się, że dzieci, przede wszystkim te w szczególnie trudnej sytuacji, należy chronić przez odniesieniem szkody niezależnie od jej formy. Inspiracją dla tej wytycznej są obowiązujące przepisy w tym zakresie.

65. Zgodnie z zaleceniem zawartym w wytycznej nr 12 w określonych państwach członkowskich wprowadzono postępowanie sprawdzające w odniesieniu do personelu służb świadczących usługi na rzecz dzieci w zakresie ochrony dzieci, w tym sprawdzenie informacji z rejestrów karnych i podejmowanie wstępnych środków, jeżeli istnieje domniemanie popełnienia przez daną osobę przestępstwa względem dzieci. W ramach tego działania należy oczywiście przestrzegać zasady domniemania niewinności i niezależności systemu sądowego.

66. W wytycznej nr 13 przypomina się podstawową zasadę szczególnej potrzeby ochrony w sytuacji, w której domniemanym sprawcą jest rodzic, inny członek rodziny lub główny opiekun.

4. Szkolenie osób zatrudnionych przez wymiar sprawiedliwości

67. Zgodnie z wytyczną nr 14 niezbędne jest, aby wszystkie osoby zatrudnione przez wymiar sprawiedliwości i pracujące z dziećmi (policjanci, prawnicy, sędziowie, mediatorzy, pracownicy socjalni i inni specjaliści) odbywały szkolenia w zakresie umiejętności komunikacyjnych pod względem stosowania języka przyjaznego dziecku i pogłębiania wiedzy w dziedzinie psychologii dziecięcej. Tylko nieliczne z tych osób dysponują jednak w tym kontekście wiedzą z zakresu praw dziecka i kwestii proceduralnych.

68. Prawa dziecka mogą i powinny być elementem programu nauczania zarówno w szkołach, jak i w szczególnych dziedzinach szkolnictwa wyższego (takich jak prawo, psychologia, pomoc społeczna, szkolenie policji itp.). W tym względzie należy uwzględnić specyfikę praw dziecka i prawodawstwa dotyczącego kwestii odnoszących się do dzieci, takiego jak prawo rodzinne, wymiar sprawiedliwości dla nieletnich, prawo w zakresie azylu i imigracji itp. Zachęca się państwa członkowskie do tworzenia szczegółowych kursów szkoleniowych.

69. Na wyżej wspomnianej konferencji w Toledo (zob. pkt 6 powyżej) stwierdzono, że: „Wszystkie osoby zatrudnione przez wymiar sprawiedliwości – w szczególności sędziowie, psychologowie i prawnicy – pracujące z dziećmi w obszarze wymiaru sprawiedliwości powinny otrzymywać odpowiednie informacje, podlegać podnoszeniu świadomości i szkoleniom w zakresie odpowiednich technik prowadzenia przesłuchań”⁵¹.

Od kilku lat Flamandzka Izba Adwokacka i jej Komisja ds. prawników pracujących z młodzieżą oferuje swoim członkom dwuletni kurs w dziedzinie praw dziecka. Uzupełnieniem informacji prawnych jest podstawowy kurs z psychologii dziecięcej i rozwoju dziecka oraz szkolenie praktyczne, takie jak komunikowanie się z dziećmi. Aby uzyskać certyfikat „prawnika pracującego z młodzieżą”, należy uczestniczyć we wszystkich modułach. W 2010 r. wyszkolono około 400 prawników pracujących z młodzieżą⁵².

---

5. Podejście multidyscyplinarne

70. W całym tekście wytycznych, a w szczególności w wytycznych nr 16–18, zachęca się państwa członkowskie do wzmocnienia multidyscyplinarnego podejścia podczas pracy z dziećmi.

---

⁵⁰50. Art. 31 ust. 1 lit. f).

⁵¹51. www.coe.int/t/dghl/standardsetting/children/Toledoconference_en.asp.

⁵²52. Więcej informacji (w języku flamandzkim) dostępnych jest pod adresem www.jeugdadvocaat.be.

71. W sprawach, w które zaangażowane są dzieci, sędziowie i inne osoby zawodowo zajmujące się dziedziną prawa powinni korzystać ze wsparcia i porad innych specjalistów z różnych dziedzin przy podejmowaniu decyzji, które bezpośrednio lub pośrednio będą mieć wpływ na dobrostan dziecka w danym czasie lub w przyszłości, na przykład przy dokonywaniu oceny dobra dziecka, możliwych szkodliwych skutków postępowania dla dziecka itp.

72. Multidyscyplinarne podejście jest wymagane szczególnie w przypadku dzieci będących w konflikcie z prawem. Nie zawsze dochodzi do wystarczającej wymiany wiedzy (która istnieje i jest coraz obszerniejsza) na temat psychologii, potrzeb, zachowania i rozwoju dzieci ze specjalistami zatrudnionymi w dziedzinach z zakresu egzekwowania prawa.

W Islandii, Norwegii i Szwecji sprawy dotyczące znęcania się i przemocy można rozpatrywać w tak zwanych „domach dla dzieci”. Specjaliści świadczący usługi socjalne, specjaliści w zakresie medycyny sądowej, pediatrzy, funkcjonariusze policji i pracownicy prokuratur pracują wspólnie, w szczególności na początkowych etapach dochodzenia policyjnego lub dochodzenia w zakresie usług socjalnych. Organizują oni i przyznają różne zadania, które mają być wykonane. W przedmiotowych domach odbywają się przesłuchania dzieci, przy czym osoba trzecia może służyć przesłuchania w sąsiednim pokoju dzięki połączeniu wideo. Domy te mają również pokoje do przeprowadzania badania lekarskiego i do udzielania porad

---

6. Pozbawienie wolności

73. Ze względu na fakt, że dzieci są szczególnie wrażliwe, należy zwracać szczególną uwagę na sposób, w jaki traktuje się zatrzymane dzieci. Praktyczne środki w zakresie zatrzymywania dzieci zaproponowano w wielu instrumentach Rady Europy, takich jak zalecenie CM/REC(2008)11 w sprawie Europejskich Reguł wobec Nietletnich Przystępców Poddanych Karom lub Środkom lub standardy Europejskiego Komitetu do spraw Zapobiegania Torturom oraz Nieludzkiemu lub Poniżającemu Traktowaniu albo Karaniu⁵³. Jak wskazano w pierwszym z wymienionych instrumentów, należy dołożyć szczególnych starań w kierunku unikania stosowania aresztu tymczasowego. Międzynarodowe organy ds. praw dziecka niezwykle krytycznie wyrażają się o stosowaniu tego środka i dążą do jego ograniczenia⁵⁴. W określonych przypadkach areszt tymczasowy może nadal być niezbędny, przykładowo w celu uniknięcia ryzyka manipulowania dowodami, wpływania na świadków lub jeżeli istnieje ryzyko zmywy lub ucieczki itp.

74. Ponieważ istnieje już szereg norm dotyczących praw nieletnich pozbawionych wolności⁵⁵, nie ma potrzeby ich powtarzania w niniejszych wytycznych. Zgodnie z podstawową zasadą w związku z pozbawieniem wolności nie wolno ograniczyć żadnego innego prawa dziecka oprócz prawa do wolności. Jak określono wyraźnie w wytycznych nr 19 i 20, należy w miarę możliwości unikać stosowania środków odwoławczych obejmujących zatrzymanie, niezależnie od jego formy; środki te powinny stanowić jedynie środki ostateczne, stosowane przez jak najkrótszy okres i tylko w

---

⁵³53. Standardy Europejskiego Komitetu do spraw Zapobiegania Torturom oraz Nieludzkiemu lub Poniżającemu Traktowaniu albo Karaniu (CPT/inf/E (2002) 1, Rev 2009 dostępne pod adresem <http://www.cpt.coe.int/en/docsstandards.htm>).

⁵⁴54. Zob. np. uwagi podsumowujące dotyczące Belgii: „Komitet zaleca, aby Państwo-Strona: [...] c) [...] dopilnowało zgodnie z art. 37 Konwencji, aby pozbawienie wolności było stosowane wyłącznie jako środek ostateczny przez jak najkrótszy okres, aby w pełni przestrzegano gwarancji rzetelnego procesu sądowego oraz aby osoby, które nie ukończyły 18 roku życia, nie były zatrzymywane wraz z dorosłymi”. (CRC/C/15/Add. 178, pkt 32 lit. c), z dnia 13 czerwca 2002 r.).

⁵⁵55. Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka, art. 37 i 40.

najpoważniejszych przypadkach⁵⁶. Stanowi to podstawowe zobowiązanie prawne. Ponadto powszechnie wiadomo, że zatrzymanie nie ogranicza ryzyka recydywy.

75. Jak już wskazano, celem sekcji dotyczących pozbawienia wolności oraz policji nie jest stworzenie wyczerpującego wykazu praw i gwarancji, lecz przedstawienie absolutnego minimum praw, jakie powinny przysługiwać dzieciom. W tym znaczeniu należy rozumieć wytyczną nr 21.

76. Kwestia, czy dzieci należy zatrzymywać z osobami dorosłymi, nie jest nowym problemem. W pewnych przypadkach, takich jak sprawy, w które zaangażowane są niemowlęta, brak separacji z zatrzymanym rodzicem może służyć dobru dziecka; podobnie od swoich rodzin nie powinny być odseparowywane dzieci zatrzymanych imigrantów. W opinii szeregu państw członkowskich Rady Europy na dużych, słabo zaludnionych obszarach zatrzymanie w placówkach dla dorosłych może – w drodze wyjątku – służyć dobru dziecka (np. może to ułatwić odwiedzanie dzieci przez rodziców, których miejsce pobytu oddalone jest o setki kilometrów). Tego rodzaju przypadki wymagają szczególnej czujności ze strony organów zatrzymujących, aby zapobiec znęcaniu się nad dziećmi przez osoby dorosłe.

77. Wyraźne stanowisko w tej kwestii zajął jednak Komitet Praw Dziecka NZ, w oparciu o art. 37 lit. c) Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka. Wspomniane wyżej zalecenie CM/Rec(2008) 11 również stanowi, że nieletnich nie zatrzymuje się w instytucjach dla osób dorosłych, tylko w instytucjach specjalnie dla nich przeznaczonych.

78. W szeregu odniesień przypomina się, że wytyczne mają zastosowanie do dzieci ubiegających się o azyl oraz że tej grupie, która znajduje się w szczególnie trudnej sytuacji, należy poświęcić specjalną uwagę; nieletnich pozbawionych opieki, niezależnie od tego, czy są osobami ubiegającymi się o azyl, nie należy pozbawiać wolności wyłącznie w wyniku braku prawa pobytu (wytyczna nr 22).

W sprawie *Guvec przeciwko Turcji* Trybunał powtórzył swoje uwagi dotyczące zbyt długich okresów zatrzymania. Trybunał wyraźnie stwierdził, że: „co najmniej w trzech wyrokach dotyczących Turcji Trybunał wyraził swoje obawy co do praktyki zatrzymywania dzieci w ramach tymczasowego aresztowania (zob. *Selçuk przeciwko Turcji*, nr 21768/02, pkt 35, z dnia 10 stycznia 2006 r.; *Koşti i in. przeciwko Turcji*, nr 74321/01, pkt 30, z dnia 3 maja 2007 r.; wymieniona wyżej sprawa *Nart przeciwko Turcji*, 20817/04, pkt 34) oraz stwierdził naruszenie art. 5 ust. 3 Konwencji w odniesieniu do znacznie krótszych okresów niż okres zatrzymania skarżącego w rozpatrywanej sprawie. Przykładowo w sprawie *Selçuk* skarżący w wieku 16 lat został tymczasowo aresztowany na okres około czterech miesięcy, a w sprawie *Nart* skarżący został zatrzymany na 48 dni, gdy miał 17 lat. W rozpatrywanej sprawie skarżący został zatrzymany w wieku 15 lat i tymczasowo aresztowany na okres przekraczający cztery i pół roku. W świetle powyższego Trybunał uznaje, że okres tymczasowego aresztowania skarżącego był zbyt długi i naruszał art. 5 ust. 3 Konwencji”⁵⁷.

B. Wymiar sprawiedliwości przyjazny dziecku przed postępowaniem sądowym

79. Złożoną, choć istotną kwestią, jest minimalny wiek odpowiedzialności karnej. Wiek ten jest różny w poszczególnych państwach członkowskich Rady Europy i waha się od 8 roku życia do osiągnięcia pełnoletniości. Treść wytycznej nr 23 był wzorowany na zaleceniu CM/Rec(2008)11 Komitetu Ministrów dla państw członkowskich w sprawie Europejskich Reguł wobec Nieletnich Przeszypców Poddanych Karom lub Środkom. W Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka nie wyznacza się żadnego wieku, jednak w uwadze ogólnej nr 10 w sprawie praw

---

⁵⁶56. Zalecenie Komitetu Ministrów CM/Rec(2008) 11, pkt 59.1.

⁵⁷57. Europejski Trybunał Praw Człowieka (druga sekcja), wyrok z dnia 20 stycznia 2009 r., *Guvec przeciwko Turcji*, nr 70337/01, pkt 109–110.

dziecka w sferze wymiaru sprawiedliwości dla nieletnich zaleca się państwom członkowskim, aby nie ustalały tego minimalnego wieku na zbyt niskim poziomie. Podobne przesłanie zawierają wzorcowe reguły minimalne Narodów Zjednoczonych dotyczące wymiaru sprawiedliwości wobec nieletnich. Europejska Sieć Rzeczników Praw Dziecka (ENOC) opowiada się za tym, aby wiek ten podniesiono do 18 roku życia, i zaleca rozwój innowacyjnych systemów skierowanych do wszystkich przestępców, którzy nie osiągnęli pełnoletniości, które to systemy faktycznie koncentrują się na (re)edukacji, resocjalizacji i rehabilitacji takich osób.

80. Zasadniczo w sprawach z zakresu wymiaru sprawiedliwości dla nieletnich należy promować i wdrażać podejście zapobiegawcze i resocjalizacyjne. Nie należy automatycznie uruchamiać systemu prawa karnego w przypadku drobnych przestępstw popełnianych przez dzieci, jeżeli skuteczniejsze mogą okazać się środki bardziej konstruktywne i edukacyjne. Ponadto państwa członkowskie powinny reagować na przestępstwa proporcjonalnie nie tylko do okoliczności i powagi przestępstwa, lecz także do wieku, mniejszej winy i potrzeb dzieci, a także potrzeb społeczeństwa.

81. W wytycznych nr 24–26 przypomina się, że w szeregu państw członkowskich skoncentrowano się na rozwiązywaniu konfliktów poza sądami między innymi w ramach mediacji rodzinnej, programów profilaktycznych i sprawiedliwości naprawczej. Jest to pozytywna zmiana, a państwa członkowskie zachęca się do dopilnowania, aby dzieci mogły korzystać z tych procedur, o ile nie wykorzystuje się ich do uniemożliwienia dziecku dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

82. Tego rodzaju praktyki istnieją już w wielu państwach członkowskich Rady Europy i mogą obejmować praktyki stosowane przed postępowaniem sądowym, w jego trakcie oraz po jego zakończeniu. Stają się one szczególnie istotne w obszarze wymiaru sprawiedliwości dla nieletnich. W przedmiotowych wytycznych nie preferuje się żadnego pozasądowego rozwiązania alternatywnego; wytyczne należy wdrażać również w ramach takich rozwiązań alternatywnych, w szczególności w przypadku konfliktów rodzinnych, które dotyczą nie tylko kwestii ściśle prawnych. Prawo jest w tym obszarze w pewnym stopniu ograniczone i w perspektywie długoterminowej może wywierać szkodliwe skutki. Jak odnotowano, ustalenia mediacyjne są częściej przestrzegane ze względu na aktywne zaangażowanie zainteresowanych stron. Swoją rolę mogą odgrywać w nich również dzieci. Można również rozważyć obowiązkowe odniesienie do usług mediacyjnych przed postępowaniami sądowymi: nie po to, aby zmusić ludzi do mediacji (co byłoby sprzeczne z całą ideą mediacji), ale po to, aby każdy mógł się dowiedzieć o istnieniu takiej możliwości.

83. Istnieje wprawdzie pogląd, że dzieci należy w miarę możliwości trzymać z dala od sądów, jednak postępowanie sądowe nie musi być rozwiązaniem gorszym od alternatywnego postępowania pozasądowego, pod warunkiem że jest ono zgodne z zasadami wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dziecku. Tak jak w przypadku otoczenia sądowego, z rozwiązaniami alternatywnymi również może się wiązać ryzyko dotyczące praw dziecka, takie jak ryzyko mniejszego poszanowania dla podstawowych zasad, do których należy domniemanie niewinności, prawo do doradztwa prawnego itp. Przy dokonywaniu każdego wyboru należy zatem rozważyć specyfikę danego systemu.

84. W uwadze ogólnej nr 12 Komitet Praw Dziecka NZ zawarł następujące zalecenie⁵⁸: „W przypadku rozwiązania profilaktycznego, w tym mediacji, dziecko musi mieć możliwość udzielenia swobodnej i dobrowolnej zgody, a także uzyskania porady i pomocy prawnej oraz innych porad i pomocy w określeniu odpowiedzialności i celowości zaproponowanego rozwiązania profilaktycznego”. W wytycznej nr 26 wymaga się jednak, aby dzieci miały zapewniony taki sam poziom gwarancji zarówno w postępowaniach sądowych, jak i pozasądowych.

85. Podsumowując, w tekście wytycznych zachęca się do zapewnienia dzieciom, jako osobom posiadającym prawa, dostępu do sądów krajowych zgodnie z orzecnictwem Trybunału, do którego mogą mieć dostęp, jeżeli taka jest ich wola. Tego rodzaju dostęp jest jednak zrównoważony rozwiązaniami alternatywnymi dla postępowań sądowych i

---

⁵⁸58. Uwaga ogólna nr 12 w sprawie prawa dziecka do bycia wysłuchanym (CRC/C/GC/12, z dnia 1 lipca 2009 r.), pkt 59.

realizowany w zgodzie z nimi.

W kantonie Fryburg w Szwajcarii wypracowano program mediacji dla dzieci będących w konflikcie z prawem. Dążąc do uzyskania równowagi między naprawą a karą, w ramach mediacji rozważa się prawa i interesy ofiary i sprawcy. W sprawach, w których spełnione są określone kryteria, sędzia może przekazać daną sprawę mediatorowi. Podczas gdy mediator jest odpowiedzialny za samą mediację, za sprawę karną odpowiedzialność ponosi sędzia. Niezależnie od tego, czy strony doszły do porozumienia, sędzia zostaje powiadomiony o wyniku mediacji i może ogłosić porozumienie (na piśmie) lub kontynuować postępowanie w przypadku braku porozumienia.

W Norwegii małżeństwa wnoszące sprawę o rozwód, posiadające dzieci, które nie ukończyły 16 roku życia, muszą podjąć próbę mediacji, zanim będą mogli wszcząć postępowanie sądowe. Celem jest udzielenie rodzicom pomocy w zawarciu ugody w kwestii tego, gdzie powinny mieszkać dzieci, w kwestii wykonywania odpowiedzialności rodzicielskiej i praw do kontaktów, co pozwala zapewnić odpowiednie uwzględnienie dobra dziecka.

C. Dzieci i policja

86. Wytyczne w sprawie wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dzieciom powinny być również stosowane przez policję. Ma to zastosowanie do wszystkich sytuacji, w których dzieci mogą mieć kontakt z policją, i jest szczególnie istotne w przypadku dzieci, które wymagają szczególnego traktowania, zgodnie z wytyczną nr 27.

87. Oczywiście jest, że podejście przyjazne dziecku należy przyjmować w objętych wytycznymi nr 28 i 29 sytuacjach potencjalnie ryzykownych, takich jak aresztowanie lub przesłuchanie dzieci. Z wyjątkiem szczególnych przypadków o aresztowaniu dziecka należy niezwłocznie poinformować rodziców; dziecko powinno mieć zawsze dostęp do prawnika lub innego podmiotu, który zgodnie z prawem krajowym jest odpowiedzialny za obronę praw dziecka, oraz powinno zawsze mieć prawo do zawiadomienia rodziców lub osoby, do której ma zaufanie. Należy umożliwić kontakt ze służbami świadczącymi usługi w zakresie ochrony młodzieży od momentu aresztowania⁵⁹. Z osobą, która nie jest rodzicem dziecka i do której dziecko ma zaufanie (np. z jego dziadkami), należy skontaktować się tylko w sytuacji, w której rodzice nie są dostępni.

88. Europejski Komitet do spraw Zapobiegania Torturom oraz Nieludzkiemu lub Poniżającemu Traktowaniu albo Karaniu opracował serię norm mających zastosowanie do zatrzymywania dzieci przez policję. Ponadto w swoich uwagach dotyczących projektu europejskich zasad dotyczących nieletnich przestępców⁶⁰ komitet zauważył, że zasady te powinny wyraźnie stanowić, iż od dzieci zatrzymanych przez policję nie wymaga się składania jakichkolwiek oświadczeń lub podpisywania jakichkolwiek dokumentów związanych z przestępstwem, o dokonanie którego są podejrzane, bez obecności prawnika lub zaufanej osoby dziecka udzielającej mu wsparcia. Normy te zostały poparte w wytycznej nr 30. Dobrym rozwiązaniem byłoby, aby państwa rozważyły wprowadzenie specjalnych jednostek policji przeszkolonych do takich zadań.

---

⁵⁹59. Niedawnym wyrokiem belgijskiego sądu dla nieletnich (Antwerpia, dnia 15 lutego 2010 r.) uniewinniono nieletniego sprawcę przestępstwa, ponieważ sędzia uznał, że zostało naruszone jego prawo do obrony, gdyż nie uzyskał on doradztwa prawnego podczas przesłuchania przez policję, na którym twierdził, że został zmuszony do przyznania się do danych przestępstw. Sędzia stwierdził, że został naruszony art. 6 EKPC.

⁶⁰60. Europejski Komitet do spraw Zapobiegania Torturom oraz Nieludzkiemu lub Poniżającemu Traktowaniu albo Karaniu, 18. sprawozdanie ogólne (lata 2007–2008), pkt 24.

W sprawie Okkali przeciwko Turcji Trybunał dokonał przeglądu sprawy dotyczącej aresztowania 12-letniego chłopca, który twierdził, że był źle traktowany. Trybunał uznał, że chłopcu jako małoletniemu należała się większa ochrona oraz że organy nie uwzględniły faktu, iż chłopiec wymagał szczególnego traktowania. Trybunał dodał, że w tego rodzaju sprawach należy przydzielić prawnika, który ma udzielać dziecku pomocy, oraz zawiadomić rodziców (lub przedstawicieli prawnych) dziecka o jego zatrzymaniu⁶¹

W sprawie Salduz przeciwko Turcji Trybunał uznał, że doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 EKPC, ponieważ w trakcie pięciodniowego zatrzymania przez policję 17-letniemu podejrzanemu nie zapewniono dostępu do prawnika. Trybunał ustalił, że: „aby prawo do rzetelnego procesu sądowego przewidziane w art. 6 ust. 1 EKPC pozostało w wystarczającym stopniu »praktyczne i skuteczne«, należy co do zasady zapewnić dostęp do prawnika od momentu pierwszego przesłuchania podejrzanego przez policję [...]”⁶². Trybunał zauważył również, że jednym ze szczególnych elementów tej sprawy był wiek skarżącego. Biorąc pod uwagę znaczną liczbę stosownych międzynarodowych instrumentów prawnych dotyczących pomocy prawnej udzielanej nieletnim zatrzymanym przez policję, Trybunał podkreślił podstawowe znaczenie zapewnienia dostępu do prawnika w sytuacji, w której osobą zatrzymaną przez policję jest małoletni⁶³.

D. Wymiar sprawiedliwości przyjazny dziecku w trakcie postępowania sądowego

89. Tego rodzaju elementy wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dziecku należy stosować we wszystkich postępowaniach w sprawach cywilnych, karnych i administracyjnych.

1. Dostęp do sądu i postępowań sądowych

90. Zgodnie z prawem uznano wprowadzić, iż dzieci są osobami posiadającymi prawa, jak stanowi wytyczna nr 34, jednak często nie mają one możliwości skutecznego wykonywania swoich praw. W 1990 r. Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy w swojej rekomendacji nr 1121 w sprawie praw dziecka podkreśliło, że „dzieci posiadają prawa, które mogą wykonywać samodzielnie, nawet wbrew woli dorosłych”⁶⁴. Artykuł 37 lit. d) Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka zawiera określone prawo dziecka do wyjścia z inicjatywą wszczęcia postępowania sądowego w sytuacji, w której może ono zakwestionować legalność pozbawienia go wolności. Obecnie istnieje silne poparcie dla ustanowienia procedury rozpatrywania skarg na mocy przedmiotowej Konwencji⁶⁵. Istnieją szanse, że dzięki temu dzieci będą dysponować takim samymi rodzajami środków odwoławczych służących zwalczaniu naruszeń ich praw, jakie przysługują osobom dorosłym na mocy szeregu innych powszechnych konwencji w zakresie praw człowieka.

91. W tym samym kontekście EKPC udziela „każdemu”, kogo prawa człowieka są naruszane, prawo do „skutecznego

---

⁶¹61. Europejski Trybunał Praw Człowieka (sekcja druga), wyrok z dnia 17 października 2006 r., Okkali przeciwko Turcji, nr 52067/99, pkt 69 i nast.

⁶²62. Europejski Trybunał Praw Człowieka (wielka izba), wyrok z dnia 27 listopada 2008 r., Salduz przeciwko Turcji, nr 36391/02, pkt 55.

⁶³63. *Ibid.*, pkt 56–62.

⁶⁴64. Rekomendacja 1121 (1990) w sprawie praw dziecka, pkt 6.

⁶⁵65. Kampania na rzecz mechanizmów rozpatrywania skarg w zakresie Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka.

środka odwoławczego do właściwego organu państwowego”⁶⁶. Takie brzmienie wyraźnie dotyczy również dzieci. Dzieci mogą zatem wносить dotyczące ich sprawy do Trybunału, mimo że często nie są uprawnione do wnoszenia postępowań sądowych na mocy ich prawa krajowego⁶⁷.

92. Chociaż większość przepisów dotyczących niezdolności prawnej dzieci jest sporządzana w celu ochrony dzieci, podstawowe znaczenie ma jednak kwestia, aby taki brak zdolności nie był wykorzystywany przeciwko dzieciom w sytuacji, w której ich prawa są naruszane lub jeżeli nikt inny tych praw nie broni.

93. W wytycznej nr 34 zaleca się również, aby w ustawodawstwie państw członkowskich w stosownych przypadkach ułatwiano dostęp do sądów dzieciom, które w wystarczającym stopniu rozumieją przysługujące im prawa. W wytycznej tej zaleca się również stosowanie środków odwoławczych w celu ochrony tych praw po otrzymaniu odpowiedniej porady prawnej.

94. Należy również zwrócić uwagę na ścisły związek między kwestiami w zakresie dostępu do wymiaru sprawiedliwości, odpowiednim poradnictwem prawnym⁶⁸ i prawem do wyrażania opinii w procedurach sądowych. Celem przedmiotowych wytycznych nie jest zachęcanie dzieci do zwracania się do sądów bez wyraźnej przyczyny lub podstawy prawnej. Oczywiście jest, że w celu wniesienia sprawy do sądu dzieci, tak jak osoby dorosłe, powinny dysponować solidną podstawą prawną. Powinna istnieć możliwość dokonania przeglądu sprawy przez organ sądowy w sytuacjach, w których prawa dziecka zostały naruszone lub konieczna jest ich obrona, oraz zawsze, gdy nie uczyni tego w imieniu dziecka przedstawiciel prawny. Dostęp dzieci do sądu może również być konieczny w sprawach, w których może istnieć konflikt między interesem dziecka a interesem przedstawiciela prawnego

95. Dostęp do sądu może opierać się na ustalonym ograniczeniu wiekowym lub na pojęciu określonego rozeznania, dojrzałości lub poziomu zrozumienia. Oba systemy mają swoje dobre i złe strony. Pozytywną stroną wyraźnego ograniczenia wiekowego jest obiektywność względem wszystkich dzieci i gwarancja pewności prawa. Z kolei przyznawanie dzieciom dostępu w oparciu o ich własne indywidualne rozeznanie zapewnia możliwość dostosowania takiego dostępu do każdego dziecka zgodnie z jego poziomem dojrzałości. System ten może stwarzać ryzyko ze względu na pozostawienie szerokiego zakresu uznania osobie sędziego. Trzecią możliwością jest połączenie tych dwóch rozwiązań: ustalenie prawnego ograniczenia wiekowego z możliwością jego zakwestionowania przez dziecko, które nie osiągnęło wymaganego wieku⁶⁹. Może się z tym jednak wiązać dodatkowy problem polegający na tym, że ciężar dowodu w odniesieniu do zdolności lub rozeznania spoczywa na dziecku.

96. W wytycznych nie ustala się żadnego ograniczenia wiekowego, ponieważ zwykle bywa ono zbyt sztywne i arbitralne oraz może wiązać się z prawdziwie niesprawiedliwymi konsekwencjami. W ramach takiego ograniczenia nie jest również możliwe pełne uwzględnienie różnic między dziećmi pod względem ich zdolności i poziomu zrozumienia. Mogą one być bardzo różne w zależności od indywidualnych zdolności rozwojowych dziecka, doświadczeń życiowych, umiejętności poznawczych i innych umiejętności. Piętnastolatek może być mniej dojrzały niż dwunastolatek, natomiast bardzo małe dzieci mogą być wystarczająco inteligentne, aby móc ocenić i zrozumieć konkretną sytuację, w jakiej się znajdują. Zdolności, dojrzałość i poziom zrozumienia to cechy, które lepiej niż wiek dziecka ukazują jego faktyczne możliwości.

97. Wprawdzie uznaje się, że wszystkie dzieci niezależnie od ich wieku lub możliwości są osobami posiadającymi

---

⁶⁶66. Art. 13.

⁶⁷67. Zob. sprawozdanie Sekretariatu Trybunału, *op. cit.*, s. 5: „Dzieci mogą zatem składać skargi do Trybunału nawet, jeżeli nie są uprawnione do wszczynania postępowań prawnych na mocy prawa krajowego”.

⁶⁸68. Służy to również przekonaniu dziecka, aby nie wszczyñało postępowania, jeżeli w praktyce nie istnieje podstawa prawna lub szansa powodzenia.

⁶⁹69. Przykładowo w przepisach belgijskich stosuje się czasem ograniczenie wiekowe, a czasami poziom rozeznania.

prawa, w praktyce wiek stanowi faktycznie ważną kwestię, ponieważ bardzo małe dzieci lub dzieci posiadające określony rodzaj niepełnosprawności nie będą w stanie samodzielnie bronić swoich praw w skuteczny sposób. Państwa członkowskie powinny zatem utworzyć systemy, w których wyznaczone osoby dorosłe mogą występować w imieniu dziecka; osobami tymi mogą być rodzice, prawnicy, mogą być to również instytucje lub podmioty, które zgodnie z prawem krajowym są odpowiedzialne za obronę praw dziecka. Takie osoby lub instytucje powinny angażować się w postępowanie nie tylko w momencie, w którym jest ono już w toku, ale powinny również posiadać uprawnienia do aktywnego wszczynania spraw zawsze, gdy dane prawo dziecka zostało naruszone lub istnieje ryzyko, że zostanie naruszone.

98. W wytycznej nr 35 zaleca się, aby państwa członkowskie wyeliminowały wszystkie przeszkody w związku z dostępem dzieci do sądu. W wytycznej podaje się przykłady, takie jak koszt postępowania i brak doradztwa prawnego, jednak zaleca się wyeliminowanie również innych przeszkód. Tego rodzaju przeszkody mogą mieć różny charakter. W przypadku ewentualnego konfliktu między interesem dzieci a interesem ich rodziców należy unikać wymogu przedstawienia zgody rodziców. Należy opracować system, w którym nieuzasadniona odmowa rodzica nie może uniemożliwić dziecku odwołania się do wymiaru sprawiedliwości. Inne przeszkody w dostępie do wymiaru sprawiedliwości mogą mieć charakter finansowy lub psychologiczny. Należy w miarę możliwości ograniczyć wymogi proceduralne⁷⁰.

99. W niektórych przypadkach dziecko nie może zakwestionować określonych działań lub decyzji podjętych w okresie jego dzieciństwa ze względu na traumę w sprawach dotyczących niegodziwego traktowania w celach seksualnych lub wysoce konfliktowych kwestii rodzinnych.

100. W takich przypadkach w wytycznej nr 36 zaleca się udzielenie dostępu do sądu na okres przypadający po tym, jak dziecko osiągnie pełnoletniość. Zachęca się zatem państwa członkowskie do dokonania przeglądu przepisów dotyczących okresu przedawnienia. Za skuteczne źródło inspiracji w tym względzie może posłużyć Konwencja Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych (CETS nr 201)⁷¹.

W sprawie *Stubbings i in. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu*⁷² Trybunał stwierdził, że „ostatnimi laty wzrasta świadomość zakresu problemów wynikających ze znęcania się nad dzieckiem i psychologicznych konsekwencji takiego znęcania się dla ofiar, i możliwe, że przepisy dotyczące przedawnienia skarg mające zastosowanie w państwach członkowskich Rady Europy będą musiały zostać zmienione, aby w najbliższej przyszłości zapewnić szczególny przepis dotyczący tej grupy skarżących”⁷³.

---

⁷⁰70. Należy unikać przyjmowania zbyt restrykcyjnego lub czysto technicznego podejścia do przedstawicielstwa. Zob. Berro-Lefèvre, „Improving children’s access to the European Court of Human Rights” (Poprawa dostępu dzieci do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka), International justice for children (Międzynarodowy wymiar sprawiedliwości na rzecz dzieci), monografia nr 3, Strasburg, Wydawnictwo Rady Europy, 2008 r., s. 69–78.

⁷¹71. Art. 33.

⁷²72. Europejski Trybunał Praw Człowieka (izba), wyrok z dnia 22 października 1996 r., *Stubbings i in. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu*, nr 22083/93; 22095/93, pkt 56.68
[http://www.coe.int/t/dghl/standardsetting/childjustice/MJU-28\(2007\)INFO1%20e.pdf](http://www.coe.int/t/dghl/standardsetting/childjustice/MJU-28(2007)INFO1%20e.pdf).

⁷³73. Pkt 56.

2. Doradztwo prawne i przedstawicielstwo ustawowe⁷⁴

101. Jeżeli dzieci mają uzyskać dostęp do wymiaru sprawiedliwości, który jest prawdziwie przyjazny dziecku, państwa członkowskie powinny ułatwić dostęp do prawnika bądź innej instytucji lub podmiotu, które – zgodnie z prawem krajowym – są odpowiedzialne za obronę praw dziecka. Dzieci powinny być reprezentowane w swoim własnym imieniu, gdy istnieje lub może zaistnieć konflikt między interesem dziecka a interesem rodziców lub innych zaangażowanych stron. Jest to główne przesłanie wytycznej nr 37. Europejska konwencja o wykonywaniu praw dzieci (ETS nr 160)⁷⁵ stanowi, że: „w dotyczących dzieci postępowaniach przed organem sądowym Państwa-Strony powinny rozważyć przyznanie dzieciom dodatkowych praw, w szczególności [...] osobnego przedstawiciela”⁷⁶.

102. W wytycznej nr 38 zaleca się zapewnienie dzieciom dostępu do nieodpłatnej pomocy prawnej. Nie oznacza to konieczności posiadania całkowicie odrębnego systemu pomocy prawnej. Taką pomoc prawną można zapewniać na takich samych warunkach, jak w przypadku osób dorosłych, lub na warunkach łagodniejszych, i może ona zależeć od środków finansowych osoby posiadającej odpowiedzialność rodzicielską lub od samego dziecka. W każdym przypadku system pomocy prawnej musi być skuteczny w praktyce.

103. W wytycznej nr 39 opisuje się wymogi zawodowe dotyczące prawników reprezentujących dzieci. Istotne jest, aby kosztami prawnika dziecka nie obciążano ani bezpośrednio, ani pośrednio jego rodziców. Jeżeli prawnik zostaje opłacony przez rodziców, szczególnie w sprawach, w których występuje konflikt interesów, nie ma żadnej gwarancji, że będzie on w stanie niezależnie bronić poglądów dziecka.

104. Zaleca się ustanowienie systemu wyspecjalizowanych prawników pracujących z młodzieżą przy jednoczesnym poszanowaniu przysługującego dziecku swobodnego wyboru prawnika. Ważne jest, aby wyjaśniono dokładną rolę zatrudnionego dla dziecka prawnika. Prawnik nie musi wyrażać swojego zdania na temat tego, co jest najlepsze dla dobra dziecka (w przeciwieństwie do opiekuna lub obrońcy publicznego), natomiast powinien on ustalić poglądy i opinie dziecka i bronić ich tak, jak w przypadku klienta będącego osobą dorosłą. Prawnik powinien dążyć do uzyskania świadomej zgody dziecka w kwestii najlepszej strategii, jaką ma przyjąć. Jeżeli prawnik nie zgadza się z tą opinią, powinien spróbować przekonać dziecko tak, jak zrobiłby to w przypadku każdego innego klienta.

105. Rola prawnika jest inna niż rola kuratora procesowego wprowadzona w wytycznej nr 42, ponieważ kurator procesowy zostaje wyznaczony przez sąd, a nie przez samego klienta, i powinien wspomagać sąd w określeniu tego, co jest najlepsze dla dobra dziecka. Należy jednak unikać sytuacji, w której funkcje prawnika i kuratora procesowego pełni jedna osoba, ze względu na możliwość wystąpienia potencjalnego konfliktu interesów. Właściwy organ powinien w określonych przypadkach wyznaczać kuratora procesowego lub innego niezależnego przedstawiciela w celu reprezentowania poglądów dziecka. Można to uczynić na wniosek dziecka lub innej właściwej strony.

W Gruzji w sprawach karnych prawa do pomocy prawnej dla osób, które nie ukończyły 18 roku życia, udziela się z urzędu, ponieważ uznaje się takie osoby za znajdujące się w „trudnej sytuacji społecznej”. Nie musi zostać spełniony żaden inny warunek, aby dzieci te mogły korzystać z takiej usługi.

---

3. Prawo do bycia wysłuchanym i do wyrażania poglądów

⁷⁴74. Zob. ChildONEurope Survey on the national systems of children’s legal representation (Badanie dotyczące krajowych systemów ustawowego przedstawicielstwa dziecka), marzec 2008 r. (www.childoneurope.org). W badaniu zilustrowano szereg modeli.

⁷⁵75. ETS nr 160.

⁷⁶76. Art. 5 lit. b).

106. W uwadze ogólnej nr 12 Komitetu Praw Dziecka NZ prawo dziecka do bycia wysłuchanym, które jest jedną z czterech zasad przewodnich Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka, interpretuje się, używając słowa „zapewniają”, będącego terminem prawniczym o szczególnej mocy, który nie pozostawia Państwu-Stronom żadnej swobody uznania⁷⁷. W uwadze tej szczegółowo omawia się fakt, że sam tylko wiek nie może stanowić czynnika decydującego o znaczeniu poglądów dziecka⁷⁸. W swojej uwadze ogólnej nr 5 komitet słusznie zauważa, że: „sprawianie wrażenia, iż wysłuchuje się dzieci, raczej nie stanowi wyzwania; przykładanie należytej wagi do ich opinii wymaga prawdziwej zmiany”⁷⁹.

107. W art. 3 Europejskiej konwencji o wykonywaniu praw dzieci (ETS nr 160) łączy się prawo do bycia wysłuchanym z prawem do bycia informowanym: w postępowaniach sądowych dzieci powinny otrzymywać wszystkie istotne informacje, powinny być pytane o zdanie i powinny móc wyrażać swoje stanowisko oraz być informowanymi o ewentualnych skutkach swojego stanowiska oraz o ewentualnych następstwach każdej decyzji.

108. Przedmiotowe wytyczne zawierają odniesienia do takich pojęć, jak „wiek i dojrzałość” i „wystarczający poziom zrozumienia”, które wskazują na określony poziom zdolności pojmowania, jednak nie prowadzą do wymagania od dziecka posiadania pełnej, kompleksowej wiedzy na temat wszystkich aspektów danej sprawy⁸⁰. Dzieci mają prawo do swobodnego wyrażania swoich poglądów bez narażenia na presję czy też manipulację⁸¹.

109. W wytycznych Narodów Zjednoczonych dotyczących wymiaru sprawiedliwości w sprawach, w których ofiarami lub świadkami przestępstw są dzieci, stosuje się wyrażenie „wyczulenie na sprawy dzieci” jako „podejście, które uwzględnia prawo dziecka do ochrony oraz jego indywidualne potrzeby i opinie”⁸².

110. Należy wyraźnie formułować przepisy w celu zapewnienia równości prawa dla wszystkich dzieci. Niezależnie od wieku, w szczególności w sytuacji, w której dziecko wychodzi z inicjatywą bycia wysłuchanym, należy założyć, że posiada ono wystarczający poziom zrozumienia. Wiek nadal ma jednak istotne znaczenie przy „przyznawaniu” dzieciom ich podstawowego prawa do bycia wysłuchanym w sprawach, które mają na nie wpływ (wytyczna nr 45). Należy jednak zauważyć, że w określonych okolicznościach dziecko ma obowiązek być wysłuchanym (tj. złożyć zeznanie).

111. Dzieci muszą wiedzieć dokładnie, co się stanie i jaki status będzie miała wyrażona przez nie opinia lub złożone przez nie oświadczenie⁸³. Sędzia nie powinien odmówić wysłuchania dziecka bez uzasadnionej przyczyny, chyba że czyni to dla dobra dziecka (wytyczna nr 47). Należy wyraźnie poinformować dzieci, że ich wysłuchanie przez sędziego nie oznacza, że sprawę „wygrają”. W celu uzyskania lub nabrania zaufania do danego orzeczenia i jego poszanowania

---

⁷⁷77. Uwaga ogólna nr 12 w sprawie prawa dziecka do bycia wysłuchanym (CRC/C/GC/12, z dnia 1 lipca 2009 r.), pkt 19.

⁷⁸78. *Ibid.*, pkt 28–31.

⁷⁹79. Uwaga ogólna nr 5 w sprawie ogólnych środków w zakresie wdrażania Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka (CRC/GC/2003/5), art. 12.

⁸⁰80. Dalsze informacje są dostępne w przeglądzie Sieci informacyjnej ds. praw dziecka (ang. CRIN – Child Rights Information Network): „Measuring maturity. Understanding children’s ‘evolving capacities’” (Miara dojrzałości. Zrozumieć „rozwijające się zdolności” dzieci.), 2009 r.

⁸¹81. Uwaga ogólna nr 12 w sprawie prawa dziecka do bycia wysłuchanym (CRC/C/GC/12, z dnia 1 lipca 2009 r.), pkt 22.

⁸²82. Wytyczne Narodów Zjednoczonych dotyczące wymiaru sprawiedliwości w sprawach, w których ofiarami lub świadkami przestępstw są dzieci (ECOSOC Res 2005/20, z dnia 22 lipca 2005 r.).

⁸³83. Europejska konwencja o wykonywaniu praw dzieci, art. 3 lit. c).

prawnik dziecka powinien dołożyć szczególnych starań, aby wyjaśnić, dlaczego nie postąpiono zgodnie z opinią dziecka lub dlaczego podjęto daną decyzję, tak jak czyni się to w przypadku osób dorosłych (wytyczna nr 48).

112. Ponadto dzieci mają prawo do wyrażania swoich poglądów i opinii na temat każdej kwestii lub sprawy, która ich dotyczy lub ma na nie wpływ. Powinny one mieć taką możliwość niezależnie od wieku, w bezpiecznym otoczeniu, w którym zachowuje się szacunek dla ich osoby. Rozmawiając z sędzią lub innymi urzędnikami, dzieci muszą czuć się swobodnie. Może to wymagać do sędziego pominięcia pewnych formalności, takich jak noszenie peruki i togi lub wysłuchania dziecka na sali rozpraw; przykładowo pomocne może być wysłuchanie dziecka w gabinecie sędziego.

113. Ważne jest, aby dziecko mogło mówić swobodnie i aby mu nie przerywano. W praktyce może oznaczać to, że na sali nie mogą przebywać żadne inne osoby (np. rodzice lub domniemany sprawca) oraz że nastrój nie może być zakłócany nieuzasadnionymi przerwami, niezdyscyplinowanym zachowaniem osób lub ich wchodzeniem do sali i jej opuszczaniem

114. Sędziowie często nie są przeszkoleni w zakresie kontaktów z dziećmi, rzadko wzywa się wyspecjalizowanych fachowców, którzy mogą pomóc sędziom w tych kontaktach. Jak już wspomniano (pkt 96 powyżej), nawet małe dzieci mogą wyraźnie wyrażać swoje poglądy, jeżeli udzieli się im prawidłowej pomocy i odpowiedniego wsparcia. Sędziowie i inni specjaliści powinni starać się uzyskać od dziecka jego poglądy, opinie i punkt widzenia na daną sprawę.

115. W zależności od woli i dobra dziecka należy poważnie rozważyć kwestię tego, jaka osoba go wysłucha: prawdopodobnie będzie to sędzia lub wyznaczony ekspert⁸⁴. Niektóre dzieci mogą preferować wysłuchanie przez „specjalistę”, który następnie przekaże punkt widzenia dziecka sędziemu. Inne dzieci dają jednak wyraźnie do zrozumienia, że wolą, aby wysłuchał ich sam sędzia, ponieważ to on jest osobą, która podejmie decyzję.

116. Prawdą jest, że istnieje ryzyko manipulacji dziećmi podczas ich wysłuchiwanie i podczas prezentowania przez nie opinii (np. nastawianie jednego rodzica przeciwko drugiemu), jednak należy dołożyć wszelkich starań, aby ryzyko to nie prowadziło do naruszenia prawa podstawowego.

117. Komitet Praw Dziecka NZ ostrzega przed czynieniem jedynie symbolicznych starań i stosowaniem nieetycznych praktyk⁸⁵ oraz wymienia podstawowe wymogi w zakresie skutecznego i znaczącego wykonania prawa do bycia wysłuchanym⁸⁶. Procedury w zakresie wysłuchania dzieci powinny być przejrzyste, informatywne, dobrowolne, adekwatne, przyjazne dziecku, integracyjne, prowadzone przez wyszkolonych pracowników, bezpieczne, powinny dbać o poszanowanie, a także uwzględniać ryzyko i cechować się odpowiedzialnością.

W sprawie dotyczącej adopcji zagranicznej rumuńskich dzieci przez włoskich przysposabiających (sprawa Pini i in. przeciwko Rumunii) Trybunał bardzo wyraźnie zaznaczył prawo dzieci do bycia wysłuchanymi oraz potrzebę poważ-

---

⁸⁴84. Komitet Praw Dziecka NZ zaleca, aby dzieci były wysłuchiwanie bezpośrednio. Uwaga ogólna nr 12 w sprawie prawa dziecka do bycia wysłuchanym (CRC/C/GC/12, z dnia 1 lipca 2009 r.), pkt 35.

⁸⁵85. Uwaga ogólna nr 12 w sprawie prawa dziecka do bycia wysłuchanym (CRC/C/GC/12, z dnia 1 lipca 2009 r.), pkt 132. „Komitet wzywa Państwa-Strony do unikania czynienia jedynie symbolicznych starań, w ramach których ogranicza się wyrażanie przez dzieci ich poglądów lub umożliwia się dzieciom bycie wysłuchanymi, jednak nie przykładą się do ich poglądów należytej wagi. Komitet podkreśla, że praktyki polegające na manipulowaniu dziećmi przez osoby dorosłe, stawianiu dzieci w sytuacji, w której mówi się im, co mogą powiedzieć, lub narażaniu dzieci na ryzyko odniesienia szkody poprzez uczestnictwo, są nieetyczne i nie można ich rozumieć jako wdrożenia art. 12”.

⁸⁶86. Uwaga ogólna nr 12 w sprawie prawa dziecka do bycia wysłuchanym (CRC/C/GC/12, z dnia 1 lipca 2009 r.), pkt 133–134.

nego potraktowania ich poglądów: „Należy zaznaczyć, że w bieżącej sprawie dzieci, gdy osiągnęły już wiek, w którym rozsądne jest uznanie, że ich osobowość została wystarczająco ukształtowana i osiągnęły one poziom dojrzałości niezbędny do wyrażania własnych opinii na temat otoczenia, w którym pragną być wychowywane, odrzuciły pomysł dołączenia do swoich rodziców adopcyjnych we Włoszech”⁸⁷. „W interesie dzieci leżało uwzględnienie ich opinii w tej kwestii, gdy już osiągnęły poziom dojrzałości niezbędny do ich wyrażania. Stała odmowa dzieci po ukończeniu przez nie 10 roku życia do odbycia podróży do Włoch i dołączenia do ich rodziców adopcyjnych ma określoną wagę w tym względzie”⁸⁸.

W sprawie Hokkanen przeciwko Finlandii ojciec twierdził, że przysługuje mu prawo pieczy nad córką od lat mieszkającą ze swoimi dziadkami. Dziecko nie chciało mieszkać ze swoim ojcem i Trybunał zgodził się, że „dziecko było wystarczająco dojrzałe, aby można było uwzględnić jego opinie, a zatem nie można było przyznać prawa do kontaktów z dzieckiem wbrew jego woli”⁸⁹.

---

4. Unikanie nieuzasadnionego opóźnienia

118. Sprawy, w które zaangażowane są dzieci, należy rozpatrywać sprawnie; można również rozważyć nadawanie im wysokiego priorytetu⁹⁰. Zasada trybu pilnego została przewidziana w wytycznej nr 50. Należy zwrócić uwagę na fakt, że dzieci postrzegają czas w inny sposób niż dorośli, jest on dla nich bardzo ważny: przykładowo, trwające rok postępowanie dotyczące sprawowania pieczy może wydawać się 10-latkowi znacznie dłuższe niż dorosłemu. Zasady sądowe powinny dopuścić system nadawania priorytetu w sprawach poważnych i nagłych lub jeśli w wyniku niepodjęcia natychmiastowych działań możliwe jest wystąpienie nieodwracalnych skutków (wytyczna nr 51 dotycząca spraw w dziedzinie prawa rodzinnego).

119. Zasadę tę można też znaleźć w odpowiednich instrumentach Rady Europy. Jeden z nich zawiera wymóg, by państwa zapewniły priorytetowe traktowanie dochodzeń w sprawach karnych i postępowań karnych oraz by przeprowadzały je bez zbędnych opóźnień⁹¹. Ma to również bardzo istotne znaczenie dla umożliwienia ofiarom rozpoczęcia procesu powrotu do stanu normalnego. Inny instrument wyraźnie zaleca „zapewnienie małoletnim szybszej pomocy i unikanie nieuzasadnionych opóźnień w celu osiągnięcia skutecznego efektu edukacyjnego”⁹².

120. Działanie w poszanowaniu dobra dziecka może wymagać elastyczności ze strony organów sądowych przy wykonywaniu konkretnych orzeczeń zgodnie z prawem krajowym, jak wskazano w wytycznej nr 53.

---

⁸⁷87. Europejski Trybunał Praw Człowieka (sekcja druga), wyrok z dnia 22 czerwca 2004 r., Pini i in. przeciwko Rumunii, nr 78028/01 i 78030/01, pkt 157.

⁸⁸88. *Ibid.*, pkt 164.

⁸⁹89. Europejski Trybunał Praw Człowieka (izba), wyrok z dnia 23 września 1994 r., Hokkanen przeciwko Finlandii, nr 19823/92, pkt 61.

⁹⁰90. Por. reguła 41 Regulaminu Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Zasadę tę należy stosować częściowo, zgodnie z I. Berro-Lefevre, op. cit., s. 76.

⁹¹91. Konwencja Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych (CETS nr 201, art. 30 ust. 3).

⁹²92. Zalecenie Komitetu Ministrów Rady Europy nr R (87)20 w sprawie reakcji społecznych wobec przestępczości młodocianych, ust. 4.

W dwóch sprawach przeciw Niemcom Trybunał zajął się kwestią czasu i stwierdził, że w przypadku relacji rodzic-dziecko istnieje obowiązek zachowania wyjątkowej staranności ze względu na fakt, że upływ czasu może de facto rozwiązać sprawę, a związek dziecka z jednym z rodziców może zostać osłabiony.⁹³

W sprawie Paulsen-Medalen i Svensson przeciwko Szwecji Trybunał stwierdził, że doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 EKPC, ponieważ władze nie dołożyły wymaganej wyjątkowej staranności przy rozwiązywaniu kwestii kontaktów z dzieckiem⁹⁴.

Unikanie nieuzasadnionych opóźnień jest również ważne w sprawach karnych. W sprawie Bouamar przeciwko Belgii zażądano szczególnie szybkiego postępowania sądowego w przypadkach zatrzymania małoletnich. Nieuzasadniony upływ czasu uznano za praktycznie niezgodny z zasadą bezzwłoczności wymaganej w art. 5 ust. 4 EKPC⁹⁵.

---

5. Organizacja postępowań, środowisko i język przyjazne dziecku

121. Zastosowanie przyjaznych dziecku metod pracy⁹⁶ powinno poprawić poczucie bezpieczeństwa dzieci. Towarzystwo osoby, do której dziecko ma zaufanie, może zwiększyć jego poczucie komfortu w trakcie postępowania. Konwencja Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych (CETS nr 201)⁹⁷ przewiduje, że dziecku może towarzyszyć jego przedstawiciel ustawowy lub wybrana przez nie osoba dorosła, jednak osoba ta musi zostać uznana za odpowiednią. Możliwe jest podjęcie uzasadnionej decyzji o odmowie obecności konkretnej osoby towarzyszącej.

122. Znaczny dyskomfort mogą wywołać u dzieci warunki architektoniczne. Urzędnicy sądowi powinni zapoznać dziecko między innymi z rozkładem budynku sądu i przedstawić mu zaangażowanych w sprawę urzędników (wytyczna nr 55). Budynki sądu mogą sprawiać przytłaczające wrażenie lub być onieśmiałające nawet dla osób dorosłych (wytyczna nr 62). Choć warunki te trudno jest zmienić – w każdym razie w przypadku już istniejących budynków sądów – możliwe jest lepsze traktowanie dzieci w sądzie, za sprawą większego uwrażliwienia na ich potrzeby.

123. Obiekty sądowe mogą posiadać, o ile to możliwe, specjalne pokoje do przesłuchań, w ramach których uwzględnia się dobro dziecka. Otoczenie sądowe przyjazne dziecku może oznaczać również rezygnację z peruk i tóg czy innych stosowanych strojów urzędowych. Zasadę tę można zastosować z uwzględnieniem wieku dziecka lub funkcji urzędnika. W zależności od okoliczności i opinii dziecka może się na przykład okazać, że dzięki mundurowi dziecko wyraźnie rozumie, że rozmawia z policjantem, a nie z pracownikiem socjalnym, co może mieć znaczenie.

---

⁹³93. Zob. Europejski Trybunał Praw Człowieka (wielka izba), wyrok z dnia 13 lipca 2000 r., Elsholz przeciwko Niemcom, nr 25735/94, pkt 49 oraz wyrok z dnia 8 lipca 2003 r., Sommerfeld przeciwko Niemcom, nr 31871/96, pkt 63.

⁹⁴94. Europejski Trybunał Praw Człowieka (izba), wyrok z dnia 19 lutego 1998 r., Paulsen-Medalen i Svensson przeciwko Szwecji, nr 16817/90, pkt 42.

⁹⁵95. Europejski Trybunał Praw Człowieka (izba), wyrok z dnia 29 lutego 1988 r., Bouamar przeciwko Belgii, nr 9106/80, pkt 63.

⁹⁶96. Zob. W. McCarney, „The principles of child-friendly justice at international level” (Zasady wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dziecku na szczeblu międzynarodowym) International justice for children (Międzynarodowy wymiar sprawiedliwości na rzecz dzieci), monografia nr 3, Wydawnictwo Rady Europy, 2008 r., s. 119–127.

⁹⁷97. Art. 35 ust.1 lit. f).

Może to również pokazać dziecku, że dotyczące go kwestie są traktowane poważnie przez właściwe organy. Podsumowując, otoczenie może być dość oficjalne, jednak zachowanie urzędników powinno charakteryzować się mniejszym stopniem formalności, a w każdym razie powinno być przyjazne dla dziecka.

124. Co więcej, wymiar sprawiedliwości przyjazny dziecku zakłada również, że dzieci rozumieją charakter i zakres wydawanych orzeczeń oraz ich skutki. Chociaż sformułowanie i wytłumaczenie wyroku i jego uzasadnienia w sposób przyjazny dla dziecka może czasem okazać się niemożliwe ze względu na wymogi prawne, należy zapewnić wyjaśnienie tych orzeczeń dziecku przez prawnika lub inną odpowiednią osobę (rodzica, pracownika socjalnego itp.).

125. Dla przestępstw popełnionych przez dzieci należy zapewnić specjalne sądy dla małoletnich lub przynajmniej utworzyć izby dla małoletnich⁹⁸. O ile to możliwe, zabronione powinno być jakiegokolwiek wnoszenie spraw dotyczących dzieci przed sądy zajmujące się osobami dorosłymi, stosowanie procedur przewidzianych dla osób dorosłych i skazywanie dzieci w taki sam sposób jak osoby dorosłe⁹⁹. Zgodnie z obowiązującym w tym obszarze wymogiem specjalizacji możliwym rozwiązaniem jest stworzenie specjalnych jednostek w ramach organów ścigania (wytyczna nr 63).

W szeregu spraw przeciwko Wielkiej Brytanii wiążących się z nieletnimi sprawcami przestępstw Trybunał podkreślił, że należy podjąć szczególne środki mające na celu modyfikację procedur w sądach dla osób dorosłych poprzez złagodzenie rygorów rozprawy przeznaczonej dla dorosłych ze względu na młody wiek oskarżonego. Przykładowo osoby zatrudnione przez wymiar sprawiedliwości nie powinny nosić peruk ani tóg, a nieletni oskarżony nie powinien siedzieć na podwyższeniu, tylko obok swojego przedstawiciela prawnego lub pracownika socjalnego. Przesłuchania należy prowadzić w sposób zmniejszający – w taki zakresie, w jakim to możliwe – poczucie onieśmienia i obawy.

Po rozstrzygnięciu spraw T. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu oraz V. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, w przypadku których warunki istniejące w sądzie krajowym uznano za onieśmielające dla dziecka, sporządzono „Praktyczne wskazówki prowadzenia postępowań wobec dzieci i młodzieży w Sądzie Koronnym”. Celem jest uniknięcie onieśmiania, poniżania i cierpienia dziecka poddanego postępowaniu sądowemu. Wspomniane praktyczne wskazówki dotyczą m.in.: umożliwienia dziecku obejrzenia i poznania sali sądowej przed rozprawą, dopuszczenia wsparcia policji w celu uniknięcia onieśmienia i nadużyć ze strony dziennikarzy, niestosowania peruk i tóg, wyjaśnienia postępowania w sposób zrozumiały dla dziecka, ograniczenia liczby osób obecnych na przesłuchaniach w sądzie itp.

Polskie Ministerstwo Sprawiedliwości we współpracy z organizacją pozarządową promuje i wdraża pomysł przyjaznych dziecku pokojów przesłuchań. Głównym ich celem jest ochrona dzieci będących świadkami lub ofiarami przestępstw, w szczególności przestępstw związanych z przemocą seksualną i domową, poprzez wprowadzenie w praktyce zasad przesłuchiwanie dzieci w przyjaznych warunkach i przez kompetentny personel. W procedurach zapewnia się przesłuchiwanie dziecka przez sędziego w obecności psychologa. Inne osoby biorące udział w postępowaniu (prokurator, obrońca, oskarżony, skarżący) przebywają w oddzielnym pomieszczeniu i mogą uczestniczyć w przesłuchaniu dzięki systemom komunikacji pomiędzy pomieszczeniami, lustrom weneckim lub transmisji na żywo. Ważne szczegóły zwiększające komfort dziecka to m.in.: gwarancja prywatności (dźwiękoszczelne drzwi pomiędzy pokojem przesłuchań a innymi pomieszczeniami); wyposażenie pokoju zgodnie z potrzebami dziecka, zapewniające bezpie-

---

⁹⁸98. Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka, art. 40 ust. 3.

⁹⁹99. Zalecenie Komitetu Ministrów Rady Europy nr R (87)20 w sprawie reakcji społecznych wobec przestępczości młodocianych, postępowanie przeciw małoletnim, ust. 5.

czeństwo fizyczne i psychiczne dziecka w trakcie przesłuchania, wykorzystanie neutralnych kolorów i mebli zapewniających dziecku wygodę (dwa rozmiary stołów i krzesel, sofa lub fotel, miękki dywan); wyposażenie pokoju w materiały i sprzęty przydatne przy pozyskiwaniu informacji od dziecka (kredki, papier, lalki itp.).

---

6. Zeznania / oświadczenia dzieci

126. Kwestia pozyskiwania zeznań / oświadczeń dzieci zdecydowanie nie jest prosta. Ponieważ w tym obszarze sformułowanych zostało niewiele norm (takich jak wytyczne Narodów Zjednoczonych dotyczące wymiaru sprawiedliwości w sprawach z udziałem małoletnich ofiar lub świadków przestępstw)¹⁰⁰, stwierdzono konieczność zajęcia się tymi zagadnieniami. Podczas przeprowadzania takich przesłuchań obejmujących zeznania i dowody potrzebne są bowiem praktyczne wytyczne.

127. Jak wskazano w wytycznej nr 64, przesłuchania takie powinny być w miarę możliwości przeprowadzane przez przeszkolonych specjalistów. W tym samym kontekście wytyczna nr 66 zawiera następujące zalecenie: jeżeli konieczne jest przeprowadzenie co najmniej dwóch przesłuchań, powinna je w miarę możliwości przeprowadzić ta sama osoba w celu utrzymania poczucia ciągłości i zaufania; liczba przesłuchań powinna być jednak ograniczona do minimum (wytyczna nr 67).

128. Z oczywistych względów należy poczynić szczególne przygotowania do pozyskiwania zeznań, zwłaszcza w przypadku dzieci będących ofiarami, tak by odbywało się to w jak najbardziej sprzyjających warunkach. Praktyki takie mogą obejmować zeznania transmitowane łączami audio, wideo lub telewizyjnymi, podobnie jak składanie zeznań specjalistom przed rozprawą, unikanie kontaktu wzrokowego i innego między dzieckiem a domniemanym sprawcą (wytyczna nr 68) lub składanie zeznań bez obecności domniemanego sprawcy (wytyczna nr 69). W niektórych przypadkach, takich jak wykorzystywanie seksualne, nagrywanie zeznań na wideo może się jednak okazać dla ofiar traumatyczne. Konieczne jest zatem dokonanie oceny potencjalnej szkodliwości lub ryzyka wtórnej wiktyimizacji, która może być skutkiem takich nagrań; należy rozważyć zastosowanie innych metod, takich jak nagrania audio, aby uniknąć traumatycznych przeżyć i wtórnej wiktyimizacji.

129. Przepisy proceduralne i ustawodawstwo państw członkowskich są w tym zakresie bardzo zróżnicowane i możliwe jest występowanie mniej surowych zasad składania zeznań przez dzieci. Stosując przepisy dotyczące dowodów i zeznań, państwa członkowskie powinny w każdym razie traktować priorytetowo kwestię dobra dziecka. Przykłady wymienione w wytycznej nr 70 obejmują brak wymogu składania przez dziecko przysięgi lub innych podobnych deklaracji. Celem niniejszych wytycznych nie jest wpłynięcie na gwarantowane prawo do obrony w różnych systemach prawnych; stanowią one jednak zachętę dla państw członkowskich do tego, aby w razie potrzeby dostosować określone elementy zasad dotyczących zeznań w taki sposób, by uniknąć wywoływania dodatkowej traumy u dzieci. Ostatecznie to zawsze sędzia będzie decydował o znaczeniu i wadze wszelkich złożonych zeznań lub dostarczonych dowodów.

130. W wytycznej nr 70 wskazano również, że takie dostosowania do potrzeb dzieci nie powinny same w sobie umniejszać wartości składanych przez dziecko zeznań. Należy jednak unikać przygotowywania dzieci będących

---

¹⁰⁰100. Wytyczne Narodów Zjednoczonych dotyczące wymiaru sprawiedliwości w sprawach z udziałem małoletnich ofiar lub świadków przestępstw (ECOSOC Res 2005/20, z dnia 22 lipca 2005 r.), ust. XI, pkt 30 lit. d.: „[aby] stosowane były procedury cechujące się szczególnym wyczuleniem na sprawy dzieci, obejmujące zaprojektowane z myślą o dzieciach pokoje przesłuchań, wprowadzony w tym samym miejscu interdyscyplinarny ośrodek świadczący pomoc dzieciom, które są ofiarami przestępstw, zmodyfikowane pomieszczenia sądowe, które uwzględniają dzieci będące świadkami; przerwy podczas składania przez dziecko zeznań; wyznaczanie rozpraw w porach dnia stosownych dla wieku i stopnia dojrzałości dziecka; odpowiedni system zawiadomień, aby dziecko stawiało się w sądzie wyłącznie w razie konieczności, inne odpowiednie metody mające ułatwić dziecku składanie zeznań”. Należy pamiętać, że przedmiotowe wytyczne dotyczą składania zeznań ogólnie, a nie tylko w przypadku postępowania karnego.

świadkami do zeznawania ze względu na ryzyko wywarcia przy tym zbyt dużego wpływu na dziecko. Stworzenie protokołów modelowych przesłuchań (wytyczna nr 71) niekoniecznie powinno być zadaniem sędziów, a raczej krajowych organów sądowych.

131. Wykorzystanie nagrań audio lub wideo na potrzeby zeznań dzieci ma wprawdzie swoje dobre strony, pozwala bowiem uniknąć powracania do często traumatycznych doświadczeń. Jednak w przypadku dzieci, które nie są ofiarami przestępstw, lecz są oskarżone o ich popełnienie, właściwszym rozwiązaniem może okazać się składanie zeznań bezpośrednio przed przesłuchującym sędzią.

132. Jak wskazano wcześniej, wiek nie powinien być barierą dla realizacji prawa dziecka do pełnego uczestnictwa w procedurze sądowej¹⁰¹. Zgodnie z wytyczną nr 73 zeznań dzieci nie należy uważać za nieważne lub niewiarygodne wyłącznie ze względu na ich wiek.

133. Jeśli dziecko ma zostać poproszone o składanie zeznań w sprawie rodzinnej lub wyrazi takie życzenie, należy w odpowiedni sposób uwzględnić potencjalne konsekwencje wynikające z jego trudnej sytuacji w rodzinie i wpływ, jakie takie zeznania mogą mieć na obecne i przyszłe relacje. Należy dołożyć wszelkich starań, aby uświadomić dziecku skutki takiego zeznania oraz udzielić mu wsparcia w składaniu zeznań przy wykorzystaniu opisanych powyżej metod.

Trybunał uznał szczególne cechy postępowań dotyczących przestępstw seksualnych. W sprawie S.N. przeciwko Szwecji Trybunał stwierdził: „Takie postępowania są często postrzegane jako bolesne doświadczenie dla ofiary, w szczególności gdy ta ostatnia jest konfrontowana z oskarżonym wbrew jej woli. Te szczególne cechy są jeszcze bardziej znaczące w sprawie dotyczącej osoby nieletniej. Oceniając kwestię zapewnienia oskarżonemu rzetelnego postępowania w takich sprawach, należy mieć na względzie prawo do poszanowania życia prywatnego ofiary. Dlatego Trybunał zgadza się, że w postępowaniach karnych dotyczących wykorzystywania seksualnego mogą być podejmowane pewne środki w celu ochrony pokrzywdzonych, jeżeli środki te mogą być pogodzone z odpowiednim i skutecznym korzystaniem z prawa do obrony”¹⁰².

W tej samej sprawie zwrócono również uwagę na możliwy naprowadzający charakter niektórych pytań. W celu uniknięcia ich negatywnych skutków można skorzystać z pomocy biegłych psychologów sądowych posiadających odpowiednią wiedzę i przeszkolenie¹⁰³.

W sprawie W.S. przeciwko Polsce Trybunał zasugerował możliwe sposoby sprawdzenia wiarygodności małoletniej pokrzywdzonej i zasugerował, że można było tego dokonać w sposób mniej inwazyjny niż poprzez bezpośrednie przesłuchanie. Można byłoby to zrobić z użyciem bardziej wyrafinowanych metod, takich jak przesłuchanie dziecka w obecności psychologa z zadawaniem pytań przedłożonych pisemnie przez obronę albo w pomieszczeniu umożliwiającym skarżącemu lub jego obrońcy pośrednią obecność w czasie takiego przesłuchania, poprzez połączenie wideo lub lustro weneckie¹⁰⁴.

---

¹⁰¹101. *Ibid*, ust. VI pkt 18.

¹⁰²102. Europejski Trybunał Praw Człowieka (pierwsza sekcja), wyrok z dnia 2 lipca 2002 r., S.N. przeciwko Szwecji, nr 34209/96, pkt 47.

¹⁰³103. *Ibid*, pkt 53.

¹⁰⁴104. Europejski Trybunał Praw Człowieka (czwarta sekcja), wyrok z dnia 19 czerwca 2007 r., W.S. przeciwko Polsce,

E. Wymiar sprawiedliwości przyjazny dziecku po postępowaniu sądowym

134. Efekt wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dziecku po postępowaniu sądowym można osiągnąć przy zastosowaniu wielu środków. Pierwszy z nich to przekazanie i wyjaśnienie dziecku wydanego orzeczenia lub wyroku (wytyczna nr 75). Informacje te należy uzupełnić o wyjaśnienie ewentualnych działań, jakie można podjąć, w tym odwołania lub wykorzystania niezależnych mechanizmów rozpatrywania skarg. Powinien tego dokonać przedstawiciel dziecka, tj. prawnik, kurator procesowy lub przedstawiciel prawny, w zależności od systemu prawnego. Przedstawiciele ci są wskazani w wytycznych nr 75, 77 i 81.

135. W wytycznej nr 76 zalecono niezwłoczne podejmowanie kroków mających na celu ułatwienie wykonania orzeczeń/wyroków dotyczących dzieci lub mających na nie wpływ.

136. W wielu przypadkach, w szczególności w sprawach cywilnych, wyrok nie oznacza ostatecznego rozwiązania konfliktu lub problemu; dobrym przykładem są tu sprawy rodzinne, których dotyczą wytyczne nr 78 i 79. W tym szczególnie delikatnym obszarze należy stosować jasne zasady unikania siły, przymusu lub przemocy przy wykonaniu na przykład ustaleń dotyczących odwiedzin, tak aby unikać dodatkowej traumatyzacji. Dlatego też lepszym rozwiązaniem jest kierowanie rodziców do służb zajmujących się mediacją lub ośrodków zapewniających neutralne spotkania w celu zakończenia sporu, a nie wykonywanie orzeczeń sądu przez policję. Jedynym wyjątkiem jest zagrożenie dobrostanu dziecka. Dużą rolę dla ochrony dobra dziecka na dalszych etapach konfliktów rodzinnych mają również inne służby, takie jak ośrodki poradnictwa rodzinnego.

W postępowaniach dotyczących egzekwowania orzeczeń w sprawach z zakresu prawa rodzinnego, takich jak prawo do kontaktów lub pieczy nad dzieckiem, Trybunał wielokrotnie stwierdzał, że decydujące znaczenie ma kwestia, czy do celów ułatwienia egzekwowania orzeczeń organy krajowe podjęły wszelkie niezbędne kroki, jakich można racjonalnie oczekiwać w okolicznościach danej sprawy.

W Austrii „Besuchscafe” daje dzieciom możliwość pozostania w kontakcie – w bezpiecznym i zapewniającym wsparcie otoczeniu – z obydwojgiem rodziców po rozwodzie lub separacji. Prawo do kontaktów z dzieckiem może być realizowane w specjalnym miejscu pod nadzorem wyszkolonych pracowników, co pozwala uniknąć konfliktów pomiędzy rodzicami przy spotkaniu z dzieckiem. Tego rodzaju spotkania pod nadzorem może nakazać sąd, może o nie również wnioskować jedno lub oboje rodziców. Najważniejszy jest tu dobrostan dziecka i zapobieganie angażowaniu go w konflikt między rodzicami.

---

137. Wytyczne nr 82 i 83 dotyczą dzieci będących w konflikcie z prawem. Szczególną uwagę zwraca się w takich przypadkach na skuteczną resocjalizację, wagę nieujawniania informacji z rejestrów karnych poza systemem sądownictwa oraz uzasadnione wyjątki od tej istotnej zasady. Wyjątki takie mogą mieć miejsce w przypadku poważnych przestępstw między innymi ze względów bezpieczeństwa publicznego oraz w przypadkach zatrudnienia w pracy z dziećmi. Przykładem może być zatrudnienie osoby skazanej wcześniej za wykorzystanie dziecka. Wytyczna nr 83 ma na celu ochronę wszystkich kategorii dzieci, nie tylko tych w szczególnie trudnej sytuacji.

138. W sprawie Bouamar przeciwko Belgii Trybunał rozpatrywał przypadek nieletniego przestępcy, którego dziewięciokrotnie umieszczano w więzieniu dla osób dorosłych. Choć umieszczanie małoletnich w więzieniach dla osób dorosłych było wówczas dopuszczalne w świetle prawa ochrony dzieci i młodzieży, Europejski Trybunał Praw Człowieka stwierdził: „dziewięć nakazów umieszczenia w więzieniu, traktowanych łącznie, było niezgodne z art. 5 ust. 1 lit. d). Wielokrotne zatrzymanie powodowało, że każdy kolejny nakaz pozbawienia wolności był coraz mniej

„zgodny z prawem” na podstawie art. 5 ust. 1 lit. d), szczególnie że Rada Koronna nigdy nie wszczęła postępowania karnego przeciwko skarżącemu w odniesieniu do stawianych mu zarzutów¹⁰⁵.

Brytyjska fundacja Barnardo's stworzyła Służbę na rzecz Wsparcia Dzieci (Children's Advocacy Service) przeznaczoną dla dzieci i młodzieży przebywających w licznych instytucjach dla nieletnich przestępców na całym terytorium Wielkiej Brytanii; służba zapewnia im niezależne wsparcie, udzielając pomocy w sprawach związanych z dobrostanem, opieką, leczeniem i planowaniem przeniesienia w trakcie pobytu w placówkach. W ciągu tygodnia po umieszczeniu w placówce organizowane są spotkania w cztery oczy z młodymi ludźmi; młodzi ludzie mogą ponadto kontaktować się ze służbą lub korzystać z bezpłatnego telefonu zaufania. Służba pomaga młodym ludziom zrozumieć system i nawiązywać kontakt z odpowiednimi specjalistami, którzy mogą pomóc im rozwiązać ich problemy.

V. Promowanie innych działań przyjaznych dziecku

139. Oczywiście jest, że realna poprawa w obszarze praw dzieci i wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dziecku wymaga aktywnego podejścia ze strony państw członkowskich Rady Europy, które zachęca się do wprowadzania szeregu różnych środków.

140. Działania w lit. a.–d. mają zachęcać do podejmowania badań w tym obszarze, wymiany dobrych praktyk, współpracy i działań w zakresie podnoszenia świadomości, w szczególności poprzez tworzenie przyjaznych dziecku wersji instrumentów prawnych. Wyrażają one również wsparcie dla sprawnego funkcjonowania biur informacji na temat praw dzieci.

141. Inwestowanie w edukację na temat praw dziecka oraz rozpowszechnianie informacji o tych prawach to nie tylko obowiązek wynikający z Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka¹⁰⁶, ale również środek zapobiegawczy w stosunku do naruszania praw dzieci. Znajomość praw to podstawowy warunek umożliwiający ich realizację i rozpoznawanie przypadków ich naruszania lub potencjalnego naruszania¹⁰⁷.

Wiele organizacji przygotowuje przyjazne dziecku wersje Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach dziecka i innych stosownych dokumentów dotyczących praw dzieci. Przykładem jest tu przyjazna dziecku wersja Wytycznych Narodów Zjednoczonych dotyczących wymiaru sprawiedliwości w sprawach, w których ofiarami lub świadkami przestępstw są dzieci, przygotowana przez UNICEF i Biuro NZ ds. Narkotyków i Przestępczości

---

142. Środki przewidziane w lit. e.–g. mają na celu ułatwienie dzieciom dostępu do sądów i mechanizmów rozpatrywania skarg i wskazują szereg działań, jakie można podjąć w tym obszarze (powołanie wyspecjalizowanych sędziów i prawników, ułatwienie zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego i niezależnych organów na poziomie krajowym, regionalnym i powszechnym). Państwa powinny przewidzieć tu możliwość wykorzystania skarg zbiorowych. Dobrym przykładem w przypadku mechanizmu skarg zbiorowych zrewidowanej Europejskiej Karty Społecznej (ETS nr 163) jest jego dostępność, brak wymogu pojedynczej ofiary oraz brak wymogu wyczerpania

---

¹⁰⁵105. Europejski Trybunał Praw Człowieka (izba), wyrok z dnia 29 lutego 1988 r., Bouamar przeciwko Belgii, nr 9106/80, pkt 52–53.

¹⁰⁶106. Artykuł 42: „Państwa-Strony zobowiązują się szerzenia informacji o zasadach i postanowieniach, i to zarówno wśród dorosłych, jak i dzieci, wykorzystując do tego celu będące w ich dyspozycji środki”.

¹⁰⁷107. Zob. również Berro-Lefèvre, *op. cit.*, s. 74–75.

środków krajowych. Powinna istnieć możliwość składania skarg lub wszczynania procedur w imieniu konkretnego dziecka przez rzeczników praw dziecka, organizacje pozarządowe zajmujące się prawami dzieci, służby socjalne itp.

143. Warto zauważyć, że również na poziomie międzynarodowym promowane są nowe strategie, takie jak wspomniana wcześniej kampania dotycząca procedury skarg w ramach Konwencji o prawach dziecka.

144. W lit. h.–i. skoncentrowano się na potrzebie wprowadzenia właściwych środków w obszarze edukacji, szkoleń i podnoszenia świadomości, zaś w lit. j.–k. wyrażono wsparcie dla odpowiednich wyspecjalizowanych struktur i usług.

VI. Monitorowanie i ocena

145. Zachęca się państwa członkowskie do wprowadzania szeregu środków mających na celu realizację niniejszych wytycznych. Należy zadbać o ogólne rozpowszechnienie tych wytycznych we wszystkich instytucjach odpowiedzialnych za ochronę praw dzieci lub zaangażowanych w nią w inny sposób. Jedną z możliwości jest rozpowszechnienie wytycznych w wersji przyjaznej dziecku.

146. Państwa członkowskie powinny również zapewnić przeprowadzenie przeglądu krajowych przepisów, strategii i praktyk w świetle niniejszych wytycznych oraz wprowadzić okresowe przeglądy metod pracy w tym obszarze. Zachęca się je także do sformułowania konkretnych środków umożliwiających realizację idei i treści wytycznych.

147. W tym kontekście szczególne znaczenie dla promowania i monitorowania realizacji wytycznych ma utrzymanie lub stworzenie ram, w tym co najmniej jednego niezależnego mechanizmu (takiego jak rzecznik praw obywatelskich lub rzecznik praw dziecka).

148. Ponadto oczywistym jest fakt, że aktywną rolę w procesie monitorowania należy przyznać organizacjom społeczeństwa obywatelskiego, instytucjom i organom promującym prawa dzieci i chroniącym te prawa.